

РИК РИЪРДЪН
ПОВЕРИТЕЛНО ОТ ЛАГЕРА
НА НЕЧИСТОКРЪВНИТЕ
ВАШИЯТ ИСТИНСКИ
НАРЪЧНИК ЗА ОБУЧАВАНЕ
НА ГЕРОИ ОТ ПЪРСИ
ДЖАКСЪН

Част 0 от „Пърси Джаксън и боговете на Олимп“

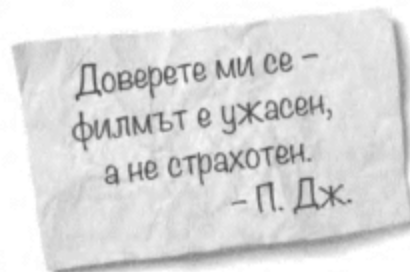
Превод от английски: Александър Драганов, 2017

chitanka.info

*На всички лагерници — от миналото и настоящето.
Специални благодарности на Стефани Тру Питърс за
помощта ѝ за тази книга.*

*Пейте в моя прослава, герои!
Направих за вас този полезен филм.
Повярвайте ми. Страхотен е.*

Хайку на Аполон,
представящо учебния
филм „Добре дошли в
Лагера на
нечистокръвните“

Доверете ми се -
филмът е ужасен,
а не страхотен.
- П. Дж.

ФИЛМОВА НОЩ ОТ ПЪРСИ ДЖАКСЪН

Хей, здравейте! Аз съм Пърси Джаксън. Може би ме познавате като пича, помогнал със спасението на света от тотално унищожение — при това два пъти, но кой ти брои? Предпочитам да мисля за себе си като за поредния гръцки герой, имал късмета да намери Лагера на нечистокръвните.

Ако четете това, изненада! Сигурно и вие сте герой полубог. Това е, защото само героите — и някои специални смъртни като мама и Рейчъл Елизабет Деър — могат да прочетат какво е написано тук. За всички останали книгата се казва „Пълна история на паважа“ и е за... ами за паважа, какво друго? Може да благодарите на Мъглата за избраната тема.

Та, драги полубоже герой, по всяка вероятност си дошъл в Лагера със своя пазител сатир. Може би вече си пристигнал и четеш това с надеждата да успокоиш нервите си. Шансът това да стане според мен е петдесет на петдесет.

Но аз се отклонявам от темата. (Често го правя, понеже съм хиперактивен^[1]. Ти сигурно знаеш какво е това.)

Предполага се, че трябва да обясня историята зад тази книга.

Преди няколко месеца Хирон — безсмъртният кентавър, който е директор по дейностите на Лагера — бе извикан да спаси двама герои, които никой родител не бе припознал, както и техния пазител сатир. (Сатирът се бе озовал в доста лепкава ситуация и му отне няколко дни, докато си изчисти козината.) Така или иначе Аргус, нашият началник по сигурността и шофьор на половин работен ден, откара Хирон на тази мисия, тъй като... е, ами можете ли да си представите кентавър да управлява джип? Можете? Хмм. Може би сте дете на Хипнос и сте го видели насън. Главният директор на Лагера, господин Ди (или Дионис, бог на виното), отсъстваше, така че ние, героите, действяхме на своя глава.

„Не унищожавайте Лагера, докато ни няма“ — бе последната инструкция на Хирон преди тръгване. Аргус посочи с два пръста към очите си, а сетне и към нас. Това отне няколко минути, защото той имаше сто очи, но схванахме посланието — „Дръжте се възпитано, иначе...“.

Заехме се с обичайната си работа — тренировки по бойни изкуства, стрелба, волейбол, бране на ягоди (не питайте), катерене по стена с лава под нас... Ще установите, че тук доста се тренира. Щяхме да прекараме и вечерта по обичайния начин в пеене на лагерни песни, ако Нико ди Анджелио не бе изпуснал нещо по време на вечерята.

Приказвахме си за това какви промени би направил всеки от нас, ако ръководеше Лагера, когато Нико рече:

— Първото нещо, което бих сторил, е да спася нещастните новобранци от учебния филм.

Всички разговори секнаха.

— Какъв учебен филм? — попита Уил Солас.

Нико изглеждаше озадачен.

— Сещате се... — той се озърна наоколо. Очевидно му бе неудобно всички да го зяпат. Накрая прочисти гърлото си и поде с напевен глас мелодията на *Nokey Pokey*^[2]: — Пуска героите при нас! Държи чудовищата навън! Пази нечистокръвните в безопасност, но връща смъртните назад! Мъглив, магичен, вдъхновяващ — това е Лагерът наш!

Той произнесе последния стих от песента, съпровождайки го с немощно ръкопляскане.

Зяпнахме го смаяни.

— Нико — потупа Уил ръката на приятеля си, — плашиш останалите лагерници.

— Повече от обичайното — промърмори Джулия Фейнголд под носа си.

— О, я стига! — възрази Нико. — Всички сте чували тази дразнеща песен, нали? Тя е от „Добре дошли в Лагера на нечистокръвните“.

Никой не отговори.

— Учебният филм — добави Нико.

Групово свихме рамене.

— Искате да кажете, че просто съм пял пред публика — изпъшка Нико. — И съм единственият, видял този глупав филм?

— Засега поне — рече Конър Стол, след което се приведе напред, а очите му заблестяха лукаво. — Къде точно си гледал този шедьовър на филмовото изкуство?

— В кабинета на Хирон, в Голямата къща — отвърна Нико.

Конър се отдръпна от масата и се изправи.

— Къде отиваш? — попита Уил.

— В кабинета на Хирон, в Голямата къща.

Анабет Чейс, моята страхотна приятелка, дъщеря на Атина, се намръщи подозрително.

— Конър... кабинетът на Хирон е заключен.

— Така ли?! — Конър преплете пръсти и изпука кокалчетата на юмруците си. — Ще видим тая работа.

Той се обърна към Харли, изненадващо мускулестия осемгодишен син на Хефест.

— Искаш ли да дойдеш с мен? Може би ще ми трябва помощта ти за проектора.

— Проектор! Да! — вдигна юмрук Харли.

— Проектор — поправи го Конър. — За излъчване на филма. И за нищо друго! Не искам да избухва! Не искам да става на робот убиец!

— Ех... — Харли се намръщи разочарован, след което последва Конър в Голямата къща.

— Виж сега какви ги свърши — погледнах аз към Нико.

— Пак аз виновен — намръщи се той. — Да ги спра ли искаш?

— О, не — ухилих се аз, — съвсем не. Мисля, че трябва да си приготвим пуканките.

След около час се събрахме в амфитеатъра, за да гледаме „Добре дошли в Лагера на нечистокръвните“. Конър и Харли успешно бяха приготвили екран и проектор, и то без да се появяват огромни работи или да избухват взривове. Благодарен им бях за това. Подозирах, че филмът ще е стандартната учебна лента, която показва Лагера с монотонен глас за фон. Как щастливи герои тренират и се преструват, че камерите не съществуват.

И тогава се появиха началните надписи.

— О, не — промърмори Уил. — Това ще е... интересно.

Оказа се, че творческият гений, стоящ зад филма, е бог Аполон, таткото на Уил. А това от своя страна означаваше, че филмът няма да е типичната учебна лента. Както скоро разбрахме, Аполон бе сценарист, режисьор, продуцент, водещ и звезда във... *вариететно шоу*.

За тези от вас, които не знаят какво представлява вариететното шоу, представете си телевизионно шоу на квадрат, но със записан смях, аплодисменти и допълнителна доза сантименталност. През следващия час наблюдавахме втрещени как Аполон и нашите предшественици герои пеят, танцуват, рецитират поезия, участват в комедийни скетчове и създават музикална група на име „Хорът на лирата“. Както можеше да се очаква, Аполон бе в главната роля почти навсякъде. Сцената, в която той върти обръч, гол до кръста, докато сатирите скачат наоколо с дълги ленти в цвета на дъгата, завършващи с клечки... ами, не може да забравите подобно нещо. Сериозно обмислям да помоля Хера да го изтрие от паметта ми.

(Шегувам се, разбира се. Не ми се преживява нещо *такова* повторно).

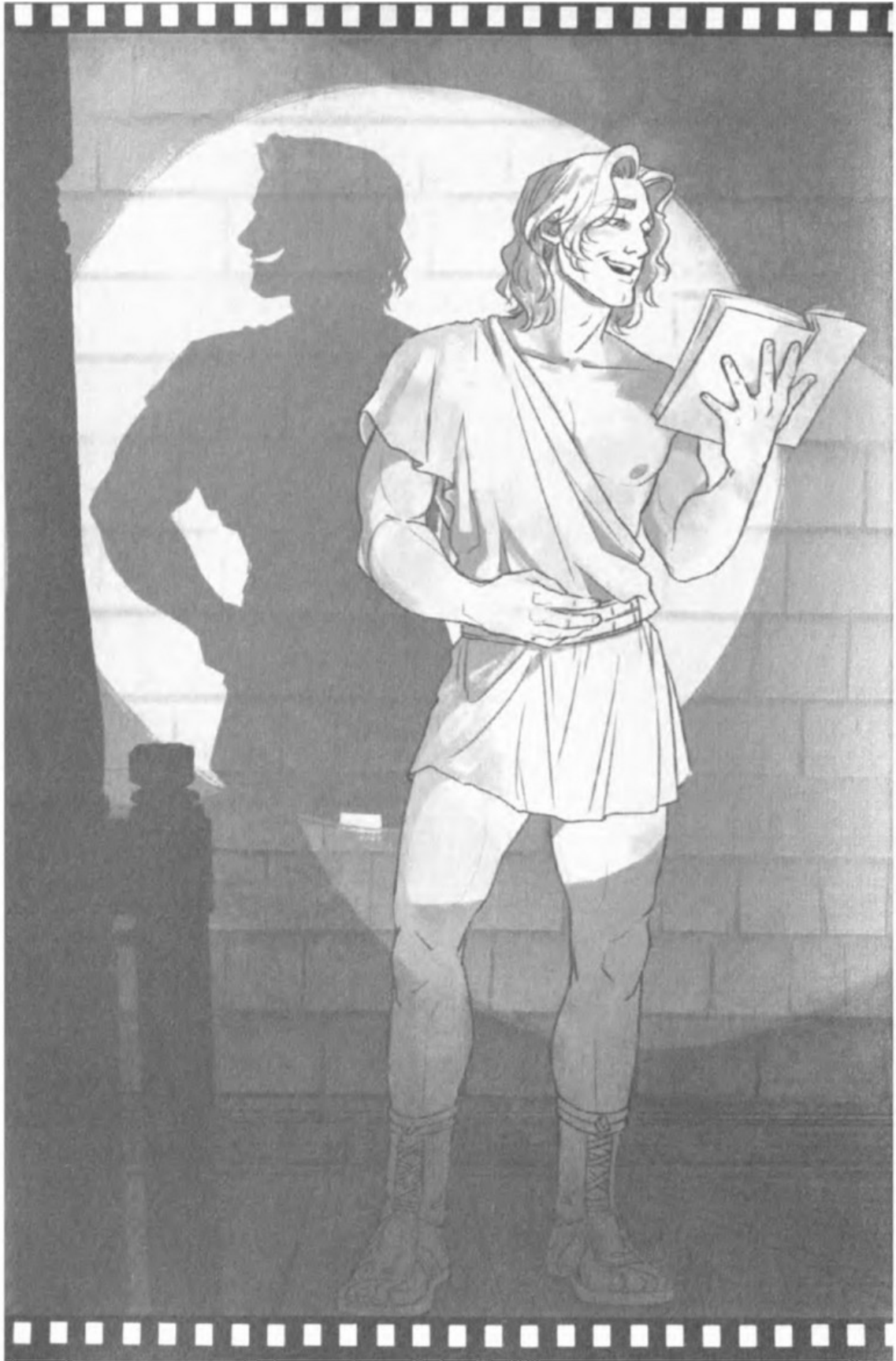
Поне разбрах какво се опитваше да постигне Аполон. Всяка сцена представяше нещо важно за Лагера на нечистокръвните — хижите, арените за тренировки, Голямата къща и така нататък. Проблемът бе, че Аполон не познаваше добре Лагера. Изхождайки от преценката на Валентина Диаз за прическите и модата, филмът беше от 50-те години, така че може и да показваше достоверно какъв е бил Лагерът на нечистокръвните тогава. Ако беше така, о, ужас! Повярвайте ми, много неща са се променили за последните шейсет години.

Тук е мястото да вмъкна „Поверително от Лагера на нечистокръвните“. След като видяхме филма на Аполон, решихме, че *наистина* е време да предприемем нещо; че трябва да помогнем на идващите след нас герои с по-добър учебен филм. И ето — държете в ръцете си наръчника как да живеете в любимия си Лагер за обучение на герои. Той е написан от герои за герои, което означава, че получавате вътрешна информация за абсолютно всичко. Ще опознаете местностите наоколо благодарение на Пийт, бога гейзер, който обича да предава нещата такива, каквито са. Историите, които ще ви разкаже, и тайните, които ще научите... хм, обещавам ви, че *няма* да пея и танцувам с обръч.

И последно: не бихме и сънували да ви отнемем привилегията да се насладите на „Добре дошли в Лагера на нечистокръвните“. Затова сме включили някои откъси от филма в книгата с анотация от мен.

Приятно гледане!

(Време е за маниакалния ми смях.)

[1] В света на Рик Риърдън повечето герои са хиперактивни и страдат от дислексия. Първото се обяснява с това, че в природата им е заложено винаги да бъдат нащрек, а второто — с факта, че мозъкът им е настроен да чете на старогръцки. — Б.пр. ↑

[2] Популярна детска песен. — Б.пр. ↑

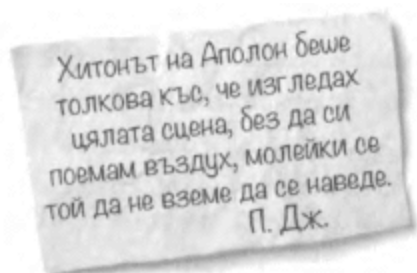
СЦЕНА: Тъмнина. Внезапно единичен прожектор осветява Аполон, застанал на предната веранда на Голямата къща. Къщата е яркочервена, в силен контраст с белия хитон, който Аполон носи. Той прочиства гърлото си и започва:

Аполон: Поема от Аполон, рецитирана драматично от...

Аполон:

*О, велики Хироне,
кентавър най-мъдър и верен,
учител на нашите герои,
спомни си кой тебе обучи.*

— Началните кадри на „Добре дошли в Лагера на нечистокръвните“

Хитонът на Аполон беше
толкова къс, че изгледах
цялата сцена, без да си
поемам въздух, молейки се
той да не вземе да се наведе.
П. Дж.

ВЕЧЕ ТРИ (ЧЕТИРИ?) ХИЛЯДИ ГОДИНИ...

ОТ ХИРОН

Бях просто млад кентавър, който живееше самичък в една пещера на планината Пелион, когато за пръв път срещнах господаря Аполон. Той буквално слезе от небето, от което едва не получих инфаркт. Не всеки ден на хълма ми идваше олимпийска знаменитост със съвършени зъби и сияйна златна роба.

— Ти си син на Кронос, нали? — Аполон вдигна една скала и седна. — Моят баща е Зевс! И той е син на Кронос. Това те прави мой чичо. Не е ли страхотно?

— Ами... да, господарю Аполон. — Опитах да овладя треперенето на конското си тяло. — Много е странно наистина.

Забелязах, че небето потъмнява, макар да беше едва обяд.

— Хич не желая да ви критикувам, Велики, но не трябва ли да карате слънчевата си колесница в момента?

Той сви рамене.

— Всъщност я паркирах за няколко минути, тъй като Артемида прави лунно затъмнение.

Той почеса наболата си едnodневна брада.

— Или беше слънчево? Така и не се научих да ги различавам.

Внезапно подскочи от скалата, като че му бе хрумнала страхотна идея.

— Но това не е от значение! Спомних си защо съм дошъл да говоря с теб. Никога досега не съм яздил кентавър. Може ли да ме разведеш из квартала?

— Ами...

Той постави ръце върху слепоочията си и додаде с напевен глас:

— Предвиждам, че ще кажеш „Да“.

Ако трябва да съм честен, кентаврите мразят да носят когото и да е било на гръб, буквално или преносно. Въпреки това смогнах да се усмихна леко пресилено.

— Бих бил... поласкан. Да.

— О, да! — извика триумфално Аполон. — Кой не дава пет пари и има дарба за пророчества?

Той посочи с палци към себе си.

— Този бог!

Както се оказа, да позволя на Аполон да ме яхне, бе най-умното нещо, което съм вършил някога. Аз не бях като другите кентаври и си нямах племе. Бях самотник... и понякога ми беше наистина самотно. По време на тази езда станахме приятели. Установих, че Аполон може да бъде много чаровен, когато не опитва да впечатли ордите си фенове. Щом се върнахме в пещерата, той каза нещо, което промени живота ми.

— Вуйчо Хироне, реших да те науча на някои неща.

Може би идеята му се струваше забавна — племенник, който учи вуйчо си. А може би, като бог на пророчествата, подозираше, че ще изиграя важна роля относно бъдещето на Олимп. Каквато и да беше причината, той понечи да сподели това знание с мен.

Първо ми показа простички неща, като например как се поставя стрела на лък — „Насочи острия край в посока, обратна на тялото ти!“ — и как да превързвам рана от пронизване. Научи ме как да измайсторя лира, изсвири няколко свои хита като „Стълба към Олимп“ и „Пушек от жертвоприношение над водата“, че даже композира и по мой собствен текст. Веднъж, в опит да облагороди поетическите ми умения, ме накара да извърша подвиг, като намеря рима за *рукола*, която да му позволи да постави финалната точка на одата си за зелената салата. Най-доброто, на което се натъкнах, беше *пергола*^[1]. Аполон заяви, че провалът ми е достоен за самостоятелна ода, но не спря да работи с мен.

Уроците продължиха около година. Тогава Аполон се появи един ден на прага ми с половин дузина млади полубогове около себе си.

— Сещаш ли се за нещата, на които те научих? — попита ме той. — Време е да ги предадеш нататък! Бих искал да се запознаеш с Ахил, Еней, Язон, Аталанта, Асклепий и Пърси...

— Персей, господарю — обади се един от младежите.

— Все тая! — ухили се доволно Аполон. — Хироне, научи ги на всичко, което ти показах! Ще се позабавлявате, ще видиш!

След тези думи той изчезна.

Обърнах се към младежите и те се намръщиха срещу мен. Онзи, който се казваше Ахил, изтегли меча си.

— Аполон очаква да се учим от кентавър?! — настоя той. — Кентаврите са диви варвари, по-лоши и от троянците!

— Хей, я млъквай! — обади се Еней.

— Господа и госпожице — намесих се аз. — Уверявам ви, че съм различен кентавър. Позволете ми да ви обуча и обещавам, че няма да ви карам да участвате в грубиянски кентавърски изстъпления, като блъскането на глави до смърт или носенето на шлемове за пиене.

Аталанта изглеждаше малко разочарована.

— На мен блъскането на глави до смърт ми звучи забавно... но предполагам, че мога да пробвам уроците ти.

И ето така се хванахме за работа.

Първо прецених бойните им умения. Еней се справи изненадващо добре за син на Афродита. Очаквах от него да бъде любовчия, а не боец. Той обаче знаеше как да използва меча като меч, а не като моден аксесоар. Другите герои имаха повече работа за вършене. Аталанта смяташе, че всички тренировъчни битки трябва да са до смърт. Освен това имаше навика да нарича „съучениците“ си *глупави миризливи мъже*, което затрудняваше изграждането на отборния дух. Ахил прекарваше целите битки в защита на дясната си пета, необичайна техника, която ме озадачи, докато не научих как са го потопили като дете в реката Стикс. Пробвах да кажа на момчето, че трябва да носи подковани с желязо ботуши вместо сандали, но той не желаше да ме послуша. Що се отнася до Асклепий, по време на дуелите имаше странния навик да притичва до опонента си и да опира длан в челото му, за да провери дали няма треска.

След това подложих на изпитание изобретателността на учениците си. Дадох им различни материали и ги инструктирах да измайсторят с тях предмети, които потенциално можеха да спасят живота им.

— Това древно умение ни е завещано от великия герой *Макгайвър*^[2] — казах им аз. Уви, никой от първия ми курс ученици не бе дете на Хефест, затова и не се открояваше такъв, който да се е справил кой знае колко добре със задачата.

Когато подсказах на Персей, че може да оформи и полира божествения бронз, за да го използва като щит и огледало, той завъртя

очи и ме попита:

— Това пък *каква* работа би ми свършило?

По същия начин повечето се провалиха и с музикалните композиции. Единствено Язон измисли нещо запомнящо се, хипнотичен ритъм, който приехме като танц преди битката. Може да го чуете и днес по спортните състезания, придружен от призива *We will, we will... ROCK YOU*^[3].

Изясни ми се, че героите имат много да учат, но нямах нищо против. Когато първата нощ пяхме заедно край огъня, почувствах, че най-после имам собствено племе.

Научих шестимата герои на всичко, което знаех. Сетне ги изпратих по широкия свят, където те се превърнаха в истински герои. Аталанта си спечели славата на най-бързоногата, както и на Ловджийка и единствената жена сред Аргонавтите. Язон и съратниците му станаха легенди, след като си извоюваха Златното руно и впечатлиха населението с безброй морски приключения. Ахил и Еней станаха воители, макар, за съжаление, да се изправиха един срещу друг в Троянската война. (Да ви предупредя за финала — Ахил и гърците победиха, но Ахил загина, щом забрави да пази петата си.) Персей установи, че огледалният щит е полезен, след като се сблъска с една добре известна горгона със змии вместо коси, а що се отнася до Асклепий, той си спечели славата на най-великия лекар на древността. Подвизите на тези герои още се помнят от смъртните.

От това съдя, че все нещо съм свършил както трябва.

Още герои периодично пристигаха в планината Пелион, а аз ги обучих всичките. Мълвата за успеха ми се разнесе. Когато пещерата ми вече не бе достатъчно голяма, построих единственото по рода си тренировъчно съоръжение в подножието на планината Олимп. Нарекох го „Лагер на нечистокръвните“, понеже бе посветено на обучението на полубожествените деца на смъртни и богове.

Въпреки това отворих вратите му и за други видове, сред които бяха сатири, пегаси и харпии.

Сатирите дойдоха вкупом със следната бележка от бога **Аполон**:

*Предвиждам, че в бъдеще героите
няма да могат да намират
Лагера на нечистокръвните сатири.
Светът ще бъде прекалено голям,
твърде пренаселен и нештоверно
опасен. Когато това време
настъпи, изпрати сатириите
да издирят твоите обещаващи
угеници. Сатириите могат да
открият всичко. Те наскоро хванаха
следите на стадо говеда, което
Кертес бе откраднал от мен. Дори
аз не можех да го намеря. Довери
ми се — трябва ми да се търсят
говеда и герои, имах нужда от
сатири.*

Първият Лагер на нечистокръвните бе доста скромнен — открита арена за бойни тренировки, двор за срещи и вечеря, голяма каменна сграда с двайсет спални. Постройката направи впечатление на не един лагерник, а когато я зърна, едно момиче направо извика:

— Е, това е то Голяма къща!

Името така си и остана. Оттогава до днес седалището ни се нарича Голямата къща.

Героите първо живееха заедно в Голямата къща, но с притока на лагерници, който се увеличаваше всяка година, мястото започна да не стига и се провокираха сбивания между обитателите. Изглежда, героите наследяваха враждите на своите божествени родители като подарък. За да опазя мира, аз ги разделих на семейни групи и им казах да си построят хижи, с които да почетат боговете, дали им живот. Слава на боговете! След това битките се поразредиха.

Както Аполон някога бе прехвърлил учителските задължения на мен, така и аз преотстъпих част от тренировките на по-опитните лагерници. Искях да си предадат един на друг знанието как да се бият и как да оцеляват. Те това и сториха, но си предадоха също семейните вражди, добре пазените тайни и традиционните закачки. Когато веднъж от хижата на Хефест едва не изгориха Гората на дриадите по

време на една своя среднощна игра, в която взривяваха амфори, помолих Аргус Стоокия да се присъедини към екипа като охрана.

По това време той все още се възстановяваше, след като едва не бе загинал след среща с Хермес, който по заповед на Хера го бе цапардосал със скала по главата, докато Аргус пазеше бяла крава, която всъщност бе Йо, последното гадже на Зевс. Хера спаси Аргус, превръщайки го в паун. После той отново възвърна обичайната си форма и с радост се съгласи да помогне на Лагера на нечистокръвните. Хубаво е, че го стори, защото без него може би нямаше да забележим първата голяма опасност за нашето съществуване. Чудовищната орда, която едва не изличи Лагера на нечистокръвните от лицето на земята.

— Идва цяла орда — докладва Аргус една нощ. — Отвратителни са.

(Дори тогава той рядко приказваше много. Да имаш око на езика, това определено прави разговорите неудобни, да не споменаваме яденето на гореща супа.)

Чудовища ни бяха нападали и преди. Винаги ги бяхме отблъсквали. Ала тази атака беше различна. Тя бе организирана. Така и не установих кой стои зад нея, макар да имах своите подозрения. Армията обаче беше *огромна*.

Стотици чудовища — наистина отвратителни — заляха Лагера от всеки ъгъл. Надух рога от раковина, за да вдигна тревога, грабнах лъка и колчана със стрели и се втурнах с галоп на двора.

— Това не е учение, хора! — извиках аз.

Героите излязоха от хижите си, за да се изправят срещу най-голямото предизвикателство в крехкия си живот. Ако спечелеха, Лагерът на нечистокръвните щеше да оцелее. Ако изгубеха, Лагерът и още безброй съдби щяха да бъдат погубени завинаги.

Битката продължи цяла нощ. Героите се бореха умело и смело, унищожавайки чудовищата с мечове, копия, стрели и други оръжия. Но бяхме далеч по-малко. Страхувах се, че Лагерът на нечистокръвните е обречен.

Тогава, когато розовопръстата зора надникна зад хоризонта, нов боен вик долетя от далечината. Някогашни лагерници, узнали за отчаяното ни положение, прииждаха на помощ. Като един нападнахме

враговете си с подновена страст. Посичахме чудовищата едно подир друго, докато прахта, останала от тях, не покри земята. Тези, които не запратахме в Тартар, избягаха обратно в пустошта.

Никога не съм бил толкова горд с лагерниците си, бивши и настоящи. Нито пък по-засрамен от себе си.

Виждате ли, давах си сметка, че толкова много герои, събрани на едно място, ще бъдат видени от чудовищата като лесна плячка. Въпреки това се бях убедил, че лагерниците нямат нужда от друга защита, освен от уменията, които им бях предал. Гордостта ми едва не ни бе унищожила, но все пак научих урока си. Мигом изпратих съобщение по Ирида към Олимп, в което зовях за помощ. Боговете чуха молбата ни. На следващия ден магическа бариера се спусна по границите ни. Тя укриваше Лагера от вражески очи и отблъскваше бъдещи атаки.

През хилядолетията Лагерът няколко пъти смени местонахождението си, като винаги се намираше близо до Олимп, докато боговете се местеха от един господстващ народ към друг. Оттогава насетне хиляди герои са наричали Лагера на нечистокръвните свой дом. Може би знаете имената на част от тях: Артур^[4], Мерлин^[5], Гуиневир^[6], Шарлеман^[7], Жана д'Арк^[8], Наполеон^[9], Джордж Вашингтон^[10], Хариет Тъбман^[11], мадам Кюри^[12], Франк Лойд Райт^[13], Амелия Еърхарт^[14]. Има и още много други герои, които все още са живи, но помолиха да не разкривам самоличността им. Нови имена се добавят към този списък всяко лято, а и други ще се присъединят към редиците ни през идните векове.

Поне така се надявам, защото героите на миналото, настоящето и бъдещето са повече от лагерници за мен. Те правят безсмъртния ми живот смислен. Те са моето племе.

[1] Градинска пристройка, покрита с пълзящи растения. — Б.пр.

↑

[2] Герой от телевизионен сериал, известен с това, че оцелява във всякаква обстановка. — Б.пр. ↑

[3] Песен на Queen. — Б.пр. ↑

[4] Легендарен крал на британците. — Б.пр. ↑

[5] Магьосникът от двора на крал Артур. — Б.пр. ↑

[6] Съпругата на крал Артур, любима и на рицаря му Ланселот. — Б.пр. ↑

[7] Известен още като Карл Велики. Крал на франките, коронован като римски император от папата. — Б.пр. ↑

[8] Национална героиня на Франция, повела бунт срещу английските нашественици. — Б.пр. ↑

[9] Френски император. — Б.пр. ↑

[10] Президент на САЩ. — Б.пр. ↑

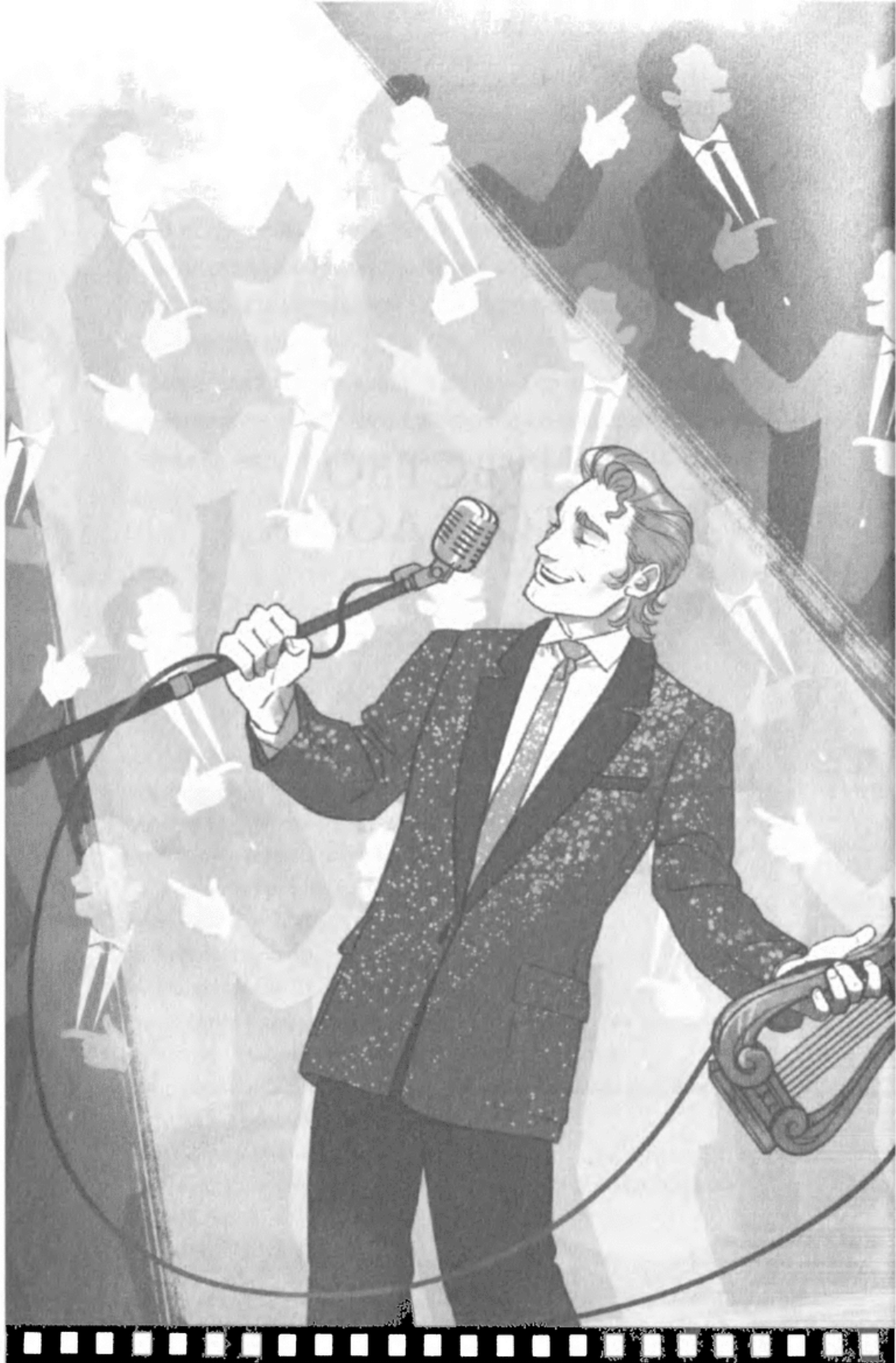
[11] Участничка в Гражданската война в САЩ, известна със застъпничеството си за спазването на човешките права. — Б.пр. ↑

[12] Мария Кюри, носителка на Нобелова награда в две различни научни области — на физиката и на химията. — Б.пр. ↑

[13] Американски архитект. — Б.пр. ↑

[14] Американска авиаторка, първата жена, прелетяла над Атлантическия океан. — Б.пр. ↑

ЧУВСТВО КАТО У ДОМА

СЦЕНА: Хор от герои певци, стоящи на сцената. Облечени са така, както е било модерно през 50-те — с черни костюми, бели ризи, стегнати вратовръзки. Аполон е пременен по същия начин, само дето вратовръзката му е златиста. Той заема централно място на сцената. Поглежда певците и дръпва една струна на лирата си, след което посочва към момчетата.

Момчетата [пеят]: *Ооооооооооо!*

[Аполон посочва момичетата]

Момичетата [В хармония]: *Ааааааааааа!*

[Аполон сочи към себе си]

Аполон [пеейки]: *Пппппиииии!*

[Аполон маха с ръка]

Всички: *Оооо-аааа-ппппиииии!*

Аполон: Дами и господа... Хорът на лирата! [аплодисменти]

Момчетата и момичетата [леко припяват в такт с бавния ритъм]:

Ооо-ааа-ооо-ааа. Ооо-ааа [и продължават]

Аполон [тананикайки, следвайки ритъма]:

Мраморът може да е страхотен, ала дървото също е добро.

Камъкът е избор верен за дете нечистокръвно.

Но за децата от моята хижа искам нещо по така.

Дайте ми златна жила,

[беквокалите се усилват] за да могат да ме почитат.

Всички:

Злато, злато, злато — най-ярко на света!

Злато, злато, злато — отразява на Аполон мощта!

[Аполон прекъсва хора]

Аполон [пее соло]:

*Среброто пасва на сестра ми,
но не го ли пазите, потъмнява.
Сламените покриви и те май стават,
ала защо не добавим малко лак?*

[хорът отново запява приглушено]

*Лозята зловеци са
а от морските охлюви носи се рибешка смрад*

[хорът се засилва]

*Червеното е твърде ярко,
сивото пък — прекалено скучно.*

[хорът се засилва още повече]

*Затова и моята хижа
направена е от нещо по така.
За мене има само златна жила...*

[хорът се засилва]

Така че да могат да ме почетат!

[одобрителни възгласи и аплодисменти]

Всички:

Злато, злато, злато, злато...

За протокола – стените на
хижата ми са от черупки на
морски охлюви и не смърдят
на риба.
– П. Дж.

БОЖЕСТВЕНИТЕ ХИЖИ

Представени за вас от галерея Пийри

Тук става дума за уют! Стилно украсени отвътре и отвън, тези очарователни сгради са удобни и уникални. Може да се каже, че всяка от тях има своя собствена душа. Разбира се, местонахождението е от ключово значение и просто не бихте могли да си пожелаете по-добро място от това. Двайсетте хижи се достигат лесно пеш от всички тренировъчни или развлекателни центрове на Лагера. Не виждате хижа, посветена на вашия божествен родител? Не се тревожете! Веднъж щом ви признаят, такава може да бъде построена! А през това време, изберете си легло в Хижа номер единайсет и изчакайте!

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ! Божествените хижи се намират в строителен район, затова, моля, внимавайте за открити пирони, избухващи блокове и пукнатини, през които може да пропаднете направо в Подземното царство.

МОЖЕ ДА ИМА ПРОБЛЕМ С МЯСТОТО

ОТ АНАБЕТ ЧЕЙС

Поколения наред в Лагера на нечистокръвните имаше само дванайсет хижи — по една за всяко от върховните божества на Олимп. Нечетните номера бяха посветени на боговете, а четните — на богините — освен Хижа номер дванайсет, която Дионис приел, след като Хестия му отстъпила мястото си в Съвета на Олимп, но това е друга история. Така или иначе, след войната с титаните моето добродушно гадже Пърси Джаксън накара олимпийците да обещаят, че всички герои, а не само децата на главните дванайсет, ще си имат собствени хижи.

Това е напълно в стила на Пърси — върши нещо импулсивно от състрадание и междувременно ми помрачава живота. Виждате ли, аз се водя архитект на Лагера, което означава, че трябва да се занимавам с дизайн на всичките тези нови хижи.

Не ме разбирайте погрешно. Подкрепях плана на Пърси на сто процента. Но след като построих хижите от тринайсет до шестнайсет — посветени на Хадес, Ирида, Хипнос и Немезида, — започна да става тесничко заради всички тези постройки. Срегнах се с Хирон, за да обсъдим проблема.

— Може да не ни стигне мястото — казах му аз.

— Имаш ли някакви идеи? — попита Хирон.

Започнах да разсъждавам на глас.

— Можем да ги издигнем нагоре, като съберем новите хижи във висок комплекс. Героите, свързани със земното, ще са на ниските етажи, а онези с небесното — на най-горните.

— Интригуваща идея — поклати глава Хирон. — Ала опитът ми е показал, че героите от различни семейства не живеят щастливо, когато са заедно.

— Зарежи тогава — посочих аз към близката гора. — Какво ще кажеш за къщи по дърветата? Затворени платформи, пътеки във въздуха, стълби, въжета за люлеене...

— На дриадите това няма да им се понрави — прекъсна ме Хирон. — А и представи си какво би станало, ако някой герой се окаже сомнамбул.

— Пещери?

— Имаме само една в наличност, а Аполон я е запазил за своя Оракул.

— Яхти?

— Пак остава проблемът със сомнамбулите, а и наядите ще ги прокълнат. Освен това езерото ни трябва за упражненията с триреми.

Огледах се наоколо за вдъхновение. Погледът ми се спря на Хестия, която се грижеше за огнището в центъра на Лагера. Може би допускате, че една върховна богиня на Олимп, застанала на подобно ключово място, ще привлече внимание, но Хестия идваше и си отиваше, без да вдига врява, обикновено въплътена в образа на младо момиче, облечено в проста кафява роба. Не я бях забелязала, понеже беше дребничка и не изпъкваше.

Дребничка и не изпъкваше.

Идеята ме удари като гръм, пратен от Зевс.

— Ще се върна при теб утре — казах аз на Хирон.

— Познавам този поглед — засмя се старият кентавър. — Имаш идея.

— Аха — признах аз. Всъщност мозъкът ми работеше на високи обороти. — Само че искам да изпирам детайлите, преди да я споделя с теб. Ще се видим на закуска.

Същата нощ работих до късно, като спирах само колкото да ида до тоалетна. На сутринта чертежите ми бяха готови, но се нуждаех от повече време.

На закуска съобщих новината на Хирон.

— Искам разрешение да започна строеж в южната част на гората.

Той склучи рунтавите си вежди.

— Не мислиш да построиш хижите там, нали така? Както казах, дриадите не биха...

— Трябва ми закрыта местност за работа — казах аз. — Няма да строя нещо голямо или за постоянно там. Довери ми се, става ли?

Хирон поглади брадата си.

— Досега не си ме проваляла, а и съм ти длъжник, след като построи баните за кентаври в Голямата къща. Много добре, Анабет. Получаваш разрешението ми.

Следващите дни бяха трескава смесица от изчисления, рязане с трион и блъскане с чук. В края на седмицата имах завършен макет на проекта си, закачен за платформа на колела, така че да се мести лесно. Подкупих моите приятели пегаси Блекджак и Поркпай с понички и те се съгласиха да отнесат творбата ми от гората в Лагера.

Няколко лагерници се появиха, чудейки се какво съм измайсторила.

— Много е сладко! — умили се Лейси от хижата на Афродита. — Но какво представлява?

— Преносим товарен склад — предположи Клариса ла Рю, докато зяпаше колелата. — Или закрыта колесница. Не, чакай! Това е сгъваем клозет!

— Нищо подобно! — отвърнах леко обидена. — Това е малка къщичка. Вижте!

Отворих вратата и ги поканих да влязат вътре двама по двама. Всекидневната беше компактна, но уютна. Двете вградени пейки в стените можеха да се разгъват като легла. Повдигнах завивките.

— Забелязвате ли? Под леглото има място за дрехите ви, за бронята и оръжията ви. Достатъчно голямо е дори за електрическото ти копие, Клариса!

— Да бе!

Клариса не звучеше твърде впечатлена, но не позволих на това да помрачи ентузиазма ми. Посочих тясното стълбище до задната стена.

— Нагоре има таванско помещение с още две легла. Може да се използва като игрална зала, стая за срещи и какво ли още не. Направих тавана по-висок, така че да е удобно и за по-едричките. Под стълбището е разположен допълнителен вграден склад. А най-хубавата част е тук!

Промъкнах се покрай тях и бутнах тясната вратичка в ъгъла.

— Та-даа!

— Значи, все пак е клозет — заяви Клариса.

— Това е баня — поправих я аз. — Който живее тук, няма да му се налага да използва общите тоалетни.

Подсмихнах се насреща ѝ, като си спомних как веднъж Пърси бе взривил тоалетните точно пред физиономията ѝ.

— Най-вече ти трябва да оцениш *това*.

— Получавам пристъп на клаустрофобия — пламна Клариса, блъсна ме и излезе през вратата.

— Ти виждаш потенциала на това място, нали? — обърнах се аз към Лейси. — Бъдещето е в микрокъщите! Това е архитектура от най-новото поколение!

Тя стрелна очи към белите стени, тъмнокафявите възглавници и голите прозорци.

— Леко скучничко ми се струва.

— Това е само макет — казах аз в своя защита. — Онзи, който ще живее тук, може да го украси така, както...

Прекъсна ме почукване по вратата. Хирон надникна вътре и се намръщи.

— Бих дошъл да разгледам, но уви, няма място!

— Късмет! — прошепна ми Лейси, сетне мина покрай Хирон и бързо се отдалечи.

Аз се дръпнах от входа, така че Хирон да може да влезе и с тропот да обходи мъничката къщичка. Едва го побираше. Премина през коридора точно с три крачки.

Щом излезе, изглеждаше потънал в размисли.

— Това е само макет — понечих да кажа аз.

— Хмм? — той се съсредоточи върху мен, сякаш се мъчеше да осмисли думите ми, а после въздъхна облекчено.

— О, *макет*. Разбирам. В такъв случай... може и да стане.

Той огледа пространството на хижите, като че изчисляваше площта.

— Трябват ни четири, не мислиш ли? Моля те, продължи с конструирането.

Да проектирам и построя тази малка къщичка, бе толкова забавно. Да създам четири? Идеше ми да заподскачам от радост.

— Няма да те проваля, Хироне!

Ала след две седмици го провалих.

Работих извънредно, за да доизгледа първоначалния дизайн. Разширих входа за по-добър достъп. Взех вълшебна боя от хижата на Хефест, така че външният цвят на минисградите да може да се променя с докосване и всяка да бъде уникална. Приложих всичко онова, което знаех за конструирането на допълнително пространство, за да създам невероятно дълбоки контейнери, по-голям душ в банята и вградени мебели, които да могат да се местят, сгъват или променят според желанието на обитателите. Само с едно щракване на пръстите можеше да превърнеш всекидневната в спалня, фитнес зала, столова или военен команден център, от който дори Клариса би била горда. Добавих дузина препрограмирани схеми за интериорен дизайн, така че Лейси по никакъв начин да не обяви мястото за скучно. А когато накрая завърших хижите и гордо ги представих пред Хирон, очаквах да остане доволен.

Той обаче изглеждаше озадачен.

— Хмм... какво е това?

— Нали поиска четири? — намръщих се аз.

— Четири *хижи*, а не четири *макета*.

Бях като попарена.

— О, скъпа! — промърмори Хирон, като зърна лицето ми. — Макетът, който ми показва, е бил в реален размер, нали?

— Нали това бе смисълът — кимнах аз. — Да спестим пространство? Помислих, че по-малките сгради...

Той внимателно постави ръка на рамото ми.

— Анабет, работата ти е впечатляваща. Само че, колкото и симпатични да са къщичките, опасявам се, че децата на така наречените *по-низши* богове няма да се зарадват на по-малките хижи, които си им отредила спрямо тези на останалите.

Пробойната в концепцията ми беше толкова очевидна, че чак не успях да повярвам как съм я допуснала. Целият смисъл в плана на Пърси бе новобранците и техните божествени родители да се почувстват равни в Лагера, а не *низши*. И да, те нямаше да видят малките ми къщички като забавни, миниатюрни места за живеене. Щяха да ги изтълкуват като поредната подигравка на върховните богове и децата им. Толкова бях унижена, че исках да се скрия под някой камък.

— Ще накарам Харли да взриви малките къщички — промърморих аз. — На него подобно нещо ще му хареса.

Понечих да се извърна, но Хирон ме спря.

— Почакай малко. — Той се взря в къщичките. — Те имат колелца.

— Ами да. Не смятам, че бе *наложително* да са с колелца, но помислих, че...

— Може би избързах с преценката си — рече Хирон. — Нека пробвам нещо.

Той опря рамо до най-близката минихижа и я избута към следващата поред. И тъй като притежаваше силата на жребец, Хирон без проблеми размести мъничките къщички. С още няколко тласъка той ги подреди една до друга, по две от всяка страна. Накривените им покриви се събраха, образувайки обща козирка. Накратко казано, малките къщички изглеждаха така, все едно бяха построени, за да се слоят в една сграда с размера на другите хижи.

— Знаеш ли — поде Хирон. — Това тук може и да бъде уютно за най-новите ни герои. — Той извиси глас към Лагера: — Холи! Лорел!

Двете близначки, които водеха спор на стълбите на Хермесовата хижа, се приближиха. Всяка пробваше да избута другата, за да си

спечели малко преднина.

— Какво става? — обади се тази вляво.

— Състезание ли ще има? — включи се другата вдясно. — Световна война!

— Нещо дори по-вълнуващо — обеща им Хирон. — Анабет, искам да се запознаеш с Лорел и Холи Виктор, признати наскоро за дъщери на Нике, богинята на победата. Лорел, Холи, това е Анабет Чейс, най-талантливият архитект на Лагера. Тя построи наново дворците в планината Олимп!

Очите на близначките се разшириха от възмущение. Испитах неудобство от хвалбите на Хирон. Всъщност аз бях *единственият* архитект в Лагера, макар историята за Олимп да бе вярна. Свършеното там заемаше челно място в документите ми за кандидатстване за колежа.

— Това, което виждате пред себе си — продължи Хирон, — е най-новият ѝ триумф. Малки хижи, които могат да се видоизменят според предпочитанията ви.

Лорел приближи най-близката къщичка и надникна през вратата ѝ.

— Мъничка е.

— Не! — възпротиви се Хирон. — Много е *уединена*. Всеки модул е направен за не повече от четири души. Колко живеете сега в хижата на Хермес?

— Едва ли не хиляда — отвърна Холи. — И всичките са загубеняци.

Не вярвах, че децата на Хермес биха харесали подобно определение, но разбрах какво опитва да стори Хирон.

— Тези модули са *съвсем нови* — намесих се аз. — Баните са последен писък на модата.

— Чакай малко — светнаха очите на Лорел. — Банята е в хижата?

— Да — отговорих аз. — Мебелите подлежат на програмиране; цветовете, вътрешният дизайн могат да се променят както пожелаеш.

Докоснах най-близката хижа и поисках от тъмночервена да се превърне в ослепително сребриста.

— Леле! — възкликна Холи.

— Не можем обаче да раздадем тези нови хижи на когото да било — рекох аз. — Всички в Лагера ще завидят на онези, които ги получат. Нужни са ни най-добрите лагерници.

— Трябваме ти ние — каза Холи. — Очевидно е, че ние сме най-добрите.

— Аз съм най-добрата — поправи я Лорел. — Ти си втора, и то далеч зад мен.

— В такъв случай кой иска първи да си заплъне легло?

— Аз — извикаха в един глас сестрите и се втурнаха към една и съща предна врата, мъчейки се да се избутат една друга с ръмжене. Сетне се разделиха и всяка се устреми в различна посока.

От хижите се чува крясъци.

— Ще стигна до тавана първа! — кресна едната сестра.

— Мечтай си, загубенячке! Вече съм изкатерила половината път!

— Готово! — обърна се Хирон към мен. — Модулите са в състояние да се местят и пренареждат според желанието на новодошлите! Всяка група може да е толкова малка или голяма, колкото преценим, че е необходимо. Повече лагерници ще могат да се поберат в същото пространство като в нормална хижа, но при по-хубави условия и повече удобства. Ти си гений, Анабет Чейс!

Заслушах се в тропота от стъпките и триумфалните писъци на сестрите Виктор, които спореха коя се е сдобила с по-добър модул.

— Благодаря — казах аз на Хирон. — Старая се.

С моите малки къщички броят на хижите набъбна до седемнайсет. Още три — на Хеба, Тюхе и Хеката — бяха добавени впоследствие, а екипи, обучени в конструирането, бяха готови да построят още. Възможно е мястото пак да започне да не достига някой ден в зависимост от това колко нови богове трябва да приемем, но знаете ли какво? Никой не се оплака от това, че мъничките ми къщички са твърде миниатюрни. Всъщност, когато завърша колежа, има вероятност да се отдам на строенето на преносими къщички за герои. Това ще е далеч по-подходящо, отколкото да проектирам сгъваеми клозети.

ГОЛЯМАТА КЪЩА

Представени за вас от галерия Пийри

Четириетажната небесносиня сграда във викториански стил е истинско бижу. Широката веранда, опасваща цялата къща, предлага достатъчно място за игри на карти и оздравителни процедури. Мазето в момента е превърнато в склад за сладко от ягоди, но може да се използва и за да скрият поредния герой, полудял след посещение в Лабиринта. Жилищните помещения на първия етаж, лечебницата на Лагера и комбинираната стая за отмора и заседателни срещи са достъпни за инвалидни колички, какъвто е и специалният кабинет, украсен с бронз. Стаите на горните етажи са готови да приемат гости, останали за през нощта, докато таванът, който в момента не е обитаван от изсъхнала мумия, представлява съвършеното хранилище за захвърлени лагерни вещи и спомени.

БЛАГОДАРЯ ЗА КЛЕЩИТЕ, ТАТКО

ОТ КОНЪР СТОЛ

Хората мислят, че съм крадец, джебчия и мога да отварям ключалки. Прави са, разбира се, но хайде — какво друго да върша, докато очаквам да ми възложат някой подвиг?

Когато брат ми Травис беше тук (той сега е в колежа), разгледахме всеки сантиметър от Лагера, освен една част — тавана на Голямата къща. Нямаше начин някой от нас да стъпи там, докато онази мумия Оракулът киснеше в ъгъла.

После обаче проклетията предаде богу дух и стана на прах върху предната веранда. Съзряхме в това шанс и се възползвахме. Докато всички други чакаха да видят дали Рейчъл, новият Оракул, би оцеляла от обсебването от духа (нека ви издам — тя успя), ние решихме да действаме, като проникнем през задния вход.

Беше заключено. Ха! Едно щракване, второ, трето и хоп, озовахме се вътре. Благодарение на разузнавателните мисии, знаехме как да стигнем до тавана. Издърпахме стълбата надолу и подадохме глави през капандурата, надничайки в рая на крадците.

Не обърнахме внимание на боклуците и на трикракото столче, на което обичайно седеше мумията. Другите неща обаче сякаш крещяха: „Вземи ме, вземи ме!“ като че нямаха търпение да се освободят от прашния затвор на тавана. Блестящата корона на манекена в далечния ъгъл. Мечът с изумруд на дръжката, който висеше от стената. *Страхотното* наметало с кристалчета в стила на Елвис Пресли, което по някаква причина бе захвърлено върху раменете на препарирана мечка гризли.

С Травис бяхме планирали времето си и внимателно преровихме всичко. Тогава обаче, без никаква причина, златен лъч се изстреля от пода и покри старото трикрако столче на Оракула. Светлината угасна така бързо, както и се бе появила, а столчето бе изчезнало. Недоумявах какво се бе случило. Може би Аполон бе телепортирал табуретката до новия ѝ собственик. Може би някой стреляше напосоки по нас с анихилиращи лъчи. Хей, идея няма човек какво биха сторили децата на Хефест! Така или иначе се стреснахме. Решихме да не се застояваме, за да не би странният лъч да се върне и да ни изпари. Грабнахме най-близките неща, на които се натъкнахме — платнен чувал за мен, стара дървена кутия за Травис, — и се изнизавме от тавана по-бързо, отколкото може да произнесете „Хермес Експрес“.

Щом се върнахме в хижата, изгонихме останалите герои от нея и им казахме да хващат гората или нещо подобно (това да сме старши съветници си имаше и своите предимства). После седнахме да разгледаме онова, което бяхме откраднали.

Травис повдигна капака на кутията и ококори очи.

— Леле! Мистична торба с ветрове.

— Като термоса, който татко даде на Пърси онзи път? — пулсът ми се ускори. — Винаги съм искал нещо подобно! Дай да видя!

Бавно и доста драматично той извади розовата плоска гумена торбичка, завършваща с тънък накрайник.

— Виж!

— Това е надуваема възглавница, тъпако — цапардосах го аз по ръката. Той избухна в смях.

— Да, но те измавих за миг. Добре, твой ред е.

Заех се да ровя в торбата и измъкнах... скара за барбекю.

Травис се изсмя.

— Какви ще ги вършиш с нея? Не може дори да опечеш хляб, без да се изгориш?! Това от божествен бронз ли е направено изобщо?

— Не знам, но има надпис: „За издърпване на тартарова салфетка от огъня“. — Обърнах я и погледнах другата страна. — За еднократна употреба. — Надзърнах към Травис. — Какво, в името на боговете, означава това?!

— Е, Конър — каза брат ми, — допускам, че означава, че можеш да я използваш само веднъж.

— Млъкни!

Почти запратих новата скара по него, ала после размислих. По някаква причина тази история със салфетката от Тартар ме притесни. Реших никога да не изпускам клещите от ръцете си или поне докато не се възползвах *еднократно* от тях.

Хубаво бе, че така и сторих, тъй като по-късно същото лято от Тартар наистина се пръкна салфетка в огъня на столовата. Това е дълга история, но ако не разполагах с тази скара... не знам дали щях да пиша подобни редове сега.

Що се отнася до Травис, той толкова хареса възглавницата, че спеше върху нея на леглото си или поне твърдеше, че звуците, които чувам, всъщност идват от нея. Искрено съчувствам на бъдещия му съквартирант в колежа.

СТОЛОВАТА

Със своите гръцки мраморни колони и непомрачавания изглед към небето над мен, това крайморско съоръжение излъчва класическа елегантност. Големите маси, всяка запазена за членове на съответната хижа, лесно побират до двайсет лагерници. Белите покривки, подшити по краищата в лилаво, добавят нотка елегантност. В менюто има всевъзможни храни, а ястията се сервират от най-красивите дриади в гората. Само не забравяйте да започнете всяко хранене с пламтящо жертвоприношение към боговете! А, и не обръщайте внимание на пукнатината в мраморния под — тя е от един случай, когато по грешка бяха призвани зомбита от Подземното царство. Не се тревожете!

СЪОБЩЕНИЯ ОТ СТОЛОВАТА

Напомняне:

Лу Елън Блекстоун — водачката на хижата на Хеката, както и Травис и Конър Стол — водачите от хижата на Хермес, ще инспектират хижите тази сутрин. Лагерници ветерани, моля, помогнете на новите си съквартиранти. Както винаги, най-добре почистената хижа получава правото първа да ползва душовете, а най-мръсната ще чисти конюшните на пегасите.

Това е всичко.

Обновена информация:

Разбрах, че по време на днешните инспекции някои лични предмети са изчезнали. Братя Стол, моля, докладвайте незабавно в

Голямата къща.

Това е всичко.

Обновена информация

Може би си спомняте, че по време на днешните инспекции в хижите няколко лични предмети, изглежда, бяха изчезнали. Казвам изглежда, защото всъщност Лу Елън скри предметите, докато манипулираше Мъглата. Моля, обърнете се към нея за повече детайли, отнасящи се до повторната поява на притежанията ви. Поднасям своите извинения на хижата на Хермес.

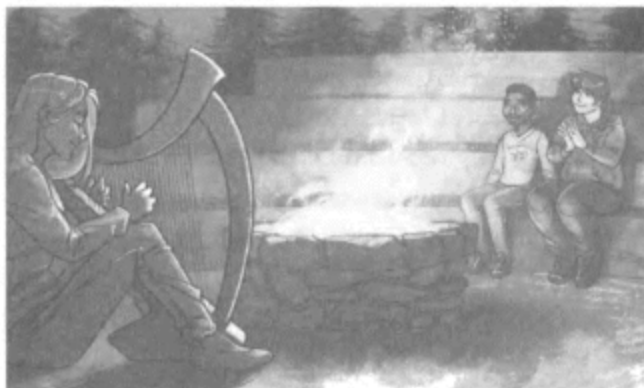
Хижата на Хеката, моля, докладвайте относно конюшните на пегасите. Блек-Джак и Поркпай ви очакват.

Това е всичко!

АМФИТЕАТЪРЪТ

Представени за вас от галския Пийри

Само на хвърлей камък от божествените хижи, Голямата къща и Хълмът на нечистокръвните, това място включва каменни пейки, които се издигат овално около централната сцена. Пейките са толкова удобни, колкото и всеки стол в театър за смъртни, а гледката никак не е лоша. Затова седнете, окъпете се в светлината на лагерния огън и отпуснете гласа си на воля, за да се присъедини към веселото припяване на любими хитове като „Баба ми беше горгона“ и „Това не е кумбая, това е Спарта!“.

МАГАЗИНЪТ НА ЛАГЕРА

Представени за вас от галерея Пийри

Трагедия! Най-сетне сте стигнали жив до Лагера, и то само за да откриете, че сте си забравили четката за зъби! Може да изпратите съобщение по Ирида до смъртния си родител, за да поискате нова! Ала нима наистина желаете да обикаляте с драконов дъх наоколо, докато тя пристигне? По-добре посетете магазина на Лагера! Докато сте там, проверете новата серия вятърни чанове, направени от божествен бронз, сребро и морски черупки, идеални да тълкуват гласовете на дърветата, изричащи пророчества! Ако обаче да висите примижали между клоните не е по вкуса ви, защо тогава не опитате новата игра по Митомагия — Двоен Божествен Дуел! Картите включват холоизображения, сменящи аспектите на боговете от гръцки на римски и обратно. Той е Арес! Не, Марс! Не, отново Арес! Часове наред зашеметяваща игра! От мишени до чанти... от каквото и да се нуждаете, магазинът на Лагера е перфектното място за вас.

ПРАВЯ ОПИС

ОТ ВАЛЕНТИНА ДИАЗ

Богове, щях да *погина*, когато видях учебния филм за Аполон. Тези сладури по изрязани бански... ъм, да, благодаря!

Като дъщеря на Афродита винаги съм се оглеждала за нови модни идеи, вдъхновени от „добре забравеното старо“. Зървайки подобен ретро стил от 50-те години на миналия век, мигновено си спомних за заключения сандък с винтидж дрехи, който забелязах в задната част на магазина на Лагера преди няколко дни. Смятах да проверя какво има в него, но Конър никога не ме пуска зад тезгяха, за да проуча нещата. *Толкова* ме дразни. Никак, *ама никак* не проумява концепцията за шопинг.

Вдъхновена от филма, реших да поема нещата в свои ръце. (Независимо от факта, че тъкмо си бях направила маникюра.) Вярвах, че мога да почерпя идеи за новата си линия облекла от тези в куфара, ето защо потеглих натам.

Веднъж щом се озовах в магазина, разбих ключалката на куфара (Конър го нямаше.). Опасявах се, че ще открия само прашни ретро тениски, чорапи до коленете (ужасно!), тънки вратовръзки и други овехтели неща от миналия век. Ала дрехите, които намерих, бяха далеч, *далеч* по-стари: говорим за няколко хилядолетия назад. Това не ви ли подсказва колко много помага поставянето на кедър и на ароматни торбички в гардероба ви за запазването на свежестта на дрехите?

Първото нещо, което ми направи впечатление в тези стари дрехи, бяха цветовете. Червено, жълто, зелено, синьо, индигово — все едно някой бе хвърлил Ирида върху тях... нали се досещате, в добрия смисъл на думата. Бях смаяна, тъй като винаги съм си представляла древните гърци облечени в бяло. Нали така изглеждат дрехите по мраморните статуи? После си спомних нещо, което Хирон ми бе казал навремето — статуите са били боядисани, но сега са бели, тъй като боята е паднала. Докато гледах дрехите в куфара, осъзнах, че древните гърци всъщност са се обличали пъстро. И това ме накара да се гордея с предците си.

Веднага разпознах стиловете. Най-отгоре бяха хитоните, дрехи, подобни на туники, които се носеха с дължината на рокля от жените и до глезена от мъжете. А онези за атлетите бяха съвсем късички, хи-хи! Под тях бяха химатионите, или плащовете, както и няколко пеплоса. Пеплосът е правоъгълен плат, който може да се преправи, както човек пожелае, подобно на хубавите плажни шалове, които могат да се намятат през раменете или пък да се обличат като рокля или пола.

(Между другото, чудесни са за клиенти с по-ограничен бюджет.) Имаше толкова много дрехи, че се опасявах да не изпусна нещо, затова взех купчина закачалки и ги накачих върху тях.

— О, да! — прокарах ръка по лена и вълната. — Време е за преобличане.

Следващия час пробвах всичко (Освен *строфиона*, който прилича твърде много на потник без презрамки, дреха, която според мен никое момиче не бива да носи.). За да завърша облеклото си, си взех назаем от множеството чекмеджета в магазина бижута и обувки, издържани в древногръцки стил. Тъкмо завъртах косата си в сложна плитка, когато забелязах един последен предмет на дъното на куфара. Сигурна бях, че допреди малко не беше там.

— Свещеният пояс на Афродита! — възкликнах, щом извадих... ами да, пояса на Афродита.

Ръцете ми потрепераха. Знаех всичко за тази дреха, макар никога преди това да не я бях зървала отблизо. Афродита изключително много внимаваше кога да я носи. Изработен за мама от Хефест (във времената, когато още си говореха), поясът приличаше повече на модерен колан — сърчно изплетена широка филигранна лента от злато (двайсеткаратово, ако не греша), примесено с магия. Смяташе се, че всеки, който съзреше мама да носи този пояс, полудяваше от страст по нея. Според мен обаче тя нямаше нужда от подобна помощ. Така или иначе всеки, който я видеше, се влюбваше до ушите в нея.

Докато държах вълшебния колан, не можех да не се запитам дали силата му ще ми подейства. Наумих си да го пробвам пред Лагера. Щях да мина покрай хижата на едно определено бразилско момче и да се спра колкото да ме забележи...

Изкусително, помислих си аз.

Но не.

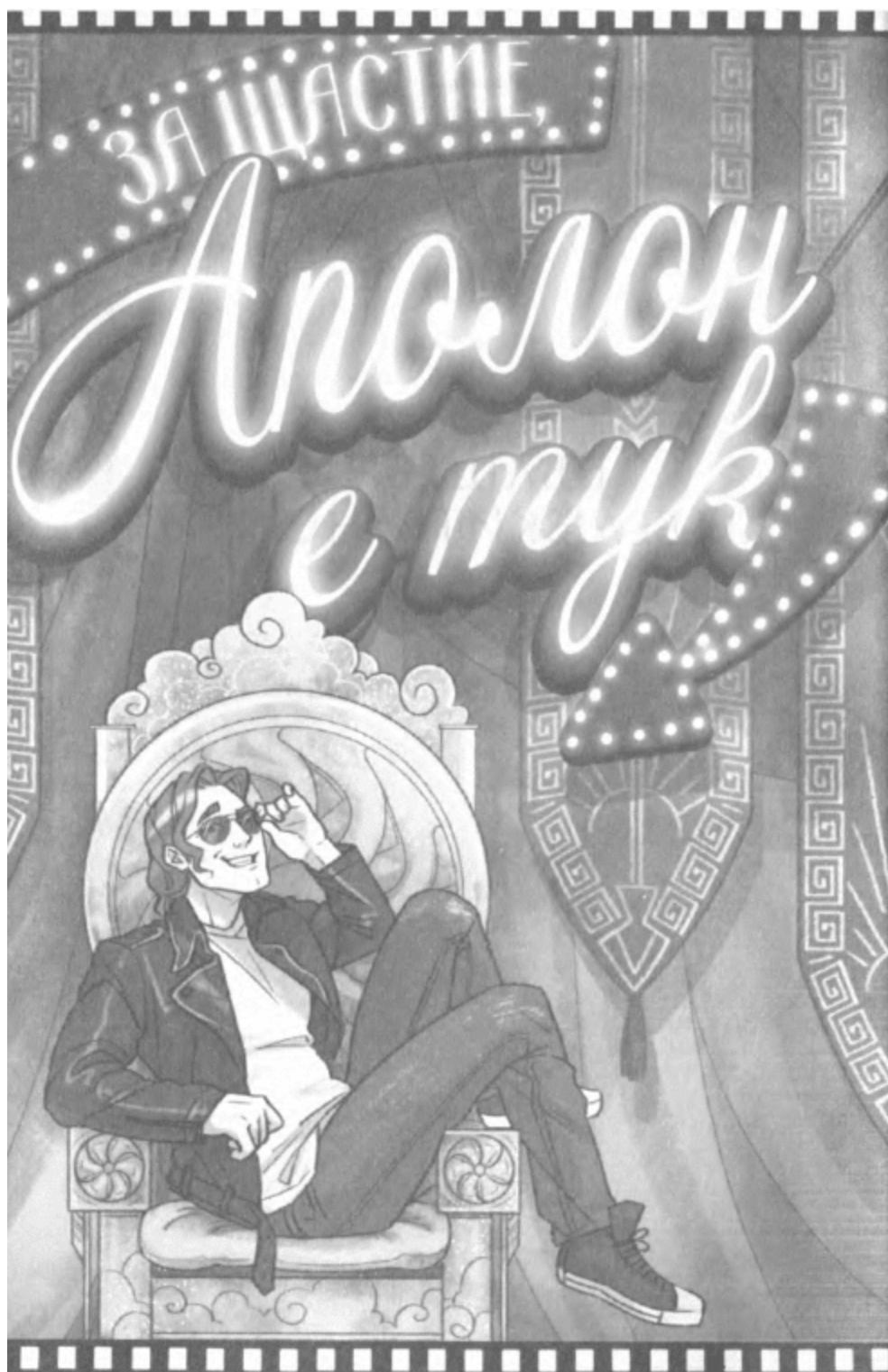
Хвърлих пояса обратно в куфара. Защо? Бях чувала, че Хефест е проклед предметите, които е изработил. Това едва ли се бе случило с пояса, но не възнамерявах да рискувам със задействането на някоя стара магия. А и вълшебните предмети на боговете някой път идваха в повечко на героите.

Доколкото знам, поясът още си стои на дъното на куфара. Когато заключих магазина, оставих всичко така, както го бях намерила. Ала

все пак любопитствах... какво ли търсеше поясът на мама там? Дали нямаше да дойде време, в което да ми се наложи да го използвам?

Засега обаче ще трябва да разчитам на собствения си чар, за да накарам хората да се влюбят в мен. За щастие, наследила съм хубостта на мама. Добра съм в това да разпалвам страстите...

ВЪЛШЕБНИ ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНОСТИ

Сцена: Стая, украсена с пищни гоблени, свеци и килими в оттенъците на лилаво, червено и златисто. В центъра върху подиум е поставен златен трон. Аполон, облечен в дънки, искрящобяла тениска,

кожено яке и тъмни очила, подскача на трона. Върху стената се появява неонов надпис, който съобщава: ЗА ЩАСТИЕ, АПОЛОН Е ТУК!

Аполон: Следващият!

[влиза момиче от Лагера]

Момиче: О, Велики Аполоне, боже на пророчествата, кажи ми, ще открия ли някога любовта?

Аполон: Дали ще откриеш любовта? [прави гримаса към камерата] Дори не знаех, че си я изгубила!

[барабанен удар, последван от записан смях]

Аполон: Следващият!

[влиза момче от Лагера]

Момче: О, Велики Аполоне, боже на пророчествата, кажи ми, ще стана ли някога богат?

Аполон: Как се каваш, дете?

Момче: Албърт, Велики Аполоне.

Аполон: Е, Албърт Великиаполоне, предвиждам само един начин, по който можеш да станеш богат...

Момче: Какъв е той?

Аполон: [прави гримаса към камерата] Смени името си на Ричард^[1]!

[барабанен удар, последван от записан смях]

Аполон: Следващият!

[влиза друго момче от Лагера]

Момче #2: О, Велики Аполоне, боже на пророчествата, ще открия ли някога кой е божественият ми родител? **Аполон:** Мило дете, отговорът е точно пред теб.

Момче #2 [оглежда се]: Наистина ли? Къде?

Аполон [става и разперва широко ръце]: Точно пред теб.

Момче #2: Не разбирам. Пропускам ли нещо? **Аполон:** Пропускаш и още как! [прави гримаса към камерата] Ще ти извади очите!

[барабанен удар, последван от записан смях и ръкопляскания]

Из комедийния скеч „За щастие, Аполон е тук“, написан и изпълнен от Аполон

На това ли му викат
комедия? Добре че не
съм бил жив свидетел на
телевизията от 50-те.
— П. Дж.

[1] Игра на думи от rich (англ. ез.) — богат, заможен. — Б. ред. ↑

ГОРАТА НА ДОДОНА

Представени за вас от галерия Пийри

Пст! Имаш ли вятърни чанове? Обичаш ли петстишия? Искаш ли да узнаеш какво е бъдещето? Тогава мини покрай Реката на Зефир и Зевсовия юмрук, за да навлезеш в гората, където живее най-древният от Оракулите. Давай! Не е далеч... само следвай шепотите.

ПЕЩЕРАТА НА ОРАКУЛА

Представени за вас от галерея Пийри

Хей, герои! Търсите ли си ново местенце? Казват, че пещерата на Оракула върху Хълма на нечистокръвните е страхотна. Опасана е от тавана до пода с лилави завеси и големи дивани с шарени възглавници! Прочетете стенописите, графитите и вижте рисунките, сътворени от единствения Делфийски оракул — Рейчъл Елизабет Деър. Знаете какво казват — ако факлите горят, пророчествата се сбъдват!

СЛУЧАЙ НА ПОСТПРОРОЧЕСКИ СТРЕС

ОТ РЕЙЧЪЛ ЕЛИЗАБЕТ ДЕЪР

Плаша ли ви? Надявам се, че не. Повечето нови лагерници смятат, че съм много зловеща, понеже прекарвам половината си време в пещера, сънувам ужасни видения за края на света и изричам енигматични пророчества, осяяни с весели думички като „смърт“. Въобще не разбирам защо някой би намерил това за страшно.

Произнесох първото си пророчество по-малко от минута, след като приех духа на Делфийския оракул. (Ако желаете да научите какви събития бяха провокирани от тези думи, само попитайте лагерниците, които са ги преживели. А ако искате да срещнете лагерник, който не ги

е преживял, свържете се с Нико ди Анджели.) Мислех, че съм готова за изпитанието. Все пак през по-голямата част от живота си съм имала видения. Колко по-различно можеше да бъде обсебването от древен дух?

Оказа се, че доста. За щастие, Аполон бе наблизил, за да ми помогне да ида до Голямата къща.

— Изпитваш ПС — каза той, след като ме поведе нагоре по стълбите до едно празно болнично легло.

— ПС? Какво е това? — попитах аз точно преди да повърна в близкото кошче.

— Постпророчески стрес. Легни спокойно. Ще отmine.

— Сигурен ли си?

— Нали съм бог на пророчествата! — сви лице в гримаса той.

— Като заговори за това — подех аз, — за какво ти е Оракул? Защо сам не изричаш пророчествата си?

Той погледна нагоре и ми отвърна в хайку:

*Аз съм дух свободен,
носен от песента и слънцето.
Скучно ми е да работя.*

Щеше ми се да се заям за структурата на това хайку, но предпочетох да не го правя, тъй като вероятно знаеше какво върши. Все пак беше бог на поезията!

— Защо Оракулът не може да има гадже? — изплюх следващия си въпрос, без да знам защо. Не бях хлътнала по никого. (Е, не и в този момент.) Предполагам, че просто ми беше любопитно.

Той не отвърна веднага. Вместо това откъсна едно листо от близкото лаврово клонче и го стисна между палеца и показалеца си. Въздухът се изпълни с остър аромат.

— Любовта може да замъгли разума — каза накрая той. — От Оракул, който не вижда ясно бъдещето, полза няма.

Гласът му бе пълен с такава тъга, че си спомних как някога се бе влюбил лудо в нимфа на име Дафна, която се беше превърнала в лаврово дърво, за да избегне любовния му интерес. Подозирах, че знае всичко за това как любовта замъглява разума, ето защо смених темата.

— Защо пророчествата трябва да бъдат толкова объркващи? Имам предвид — защо просто не можем да кажем какво ще се случи?

Той въздъхна, сякаш бе отговарял на този въпрос вече милион пъти (което, предвид безсмъртието му, сигурно беше така).

— Това би било забавно колкото пъзел от две парчета. Загадките, интригите, намекът за опасност, необичайните рими — ето кое превръща едно пророчество в запомнящо се! Вземи например това:

*Пасианс и пинг-понг_, _амброзия и нектар,
таван с Оракул, обезглавен леопард,
кентавър в инвалиден стол, бог на виното наказан,
омфалът на нечистокръвните ще посрещне новия
герой.*

Трябва да призная, че се налагаше да проверя думата *омфал*, която се произнася с ударение на първата сричка. Означава *пъп*, тоест център на нещо, а не този на корема, макар че може да го използвате и така, ако възнамерявате да впечатлите своите приятели: „Мога да сложа обеца на омфала си, когато порасна“. Или да се подигравате на враговете си: „Наистина ли не знаеш къде е омфалът ти? Аха-ха?!“.

Ала размислите за пъпа дойдоха по-късно. В същия този миг Аполон гледаше с очакване към мен.

— Така — рекох аз. — Пророчеството описва Хирон, Дионис и Голямата къща. Очевидно е.

— За теб, да — съгласи се Аполон. — Но ако ти кажа, че това малко пророчество бе изречено преди повече от хиляда години?

Представих си как хората чуват думите *пасианс* и *пинг-понг*. Само боговете биха знаели какво означават. Храна, дрехи, оръжия? Хората не биха имали ни най-малка представа. Ами *кентавърът в инвалиден стол*?

Истината ме зашлеви като мокър парцал. Освен ако не се превърнеха в безсмъртни, хората, чули това пророчество, биха умрели, без да схванат какво означава. Можеха да полудеят или дори да загинат в стремежа си да извършат подвизи, с които да разгадаят значението му. От тази идея се почувствах още по-тъжно, а после и много притеснено за пророчествата, които един ден щях да изрека.

— Аполоне — прошепнах аз, — дали думите ми ще подтикват хора към подвизи, които не могат да извършат?

— О, Рейчъл — потупа ръката ми Аполон. — Да.

— Е, ами това е просто прекрасно — не исках да звуча, изпълнена с горчилка, но започвах много да се двоумя за работата си като Оракул.

— Трябва ти сън — изправи се Аполон. — Ала преди да си тръгна, имам нещо за теб.

Той посочи към тавана. Лъч златиста светлина излезе от пръста му. След миг до мен падна подарък, несръчно увит в златисто фолио. (По-късно щях да узная, че от този лъч светлина братята Стол едва не получили инфаркт.)

— Отвори го.

Вътре имаше паянтово трикрако столче.

— Ами... благодаря — казах аз.

— Това е оригиналът — каза той. — От Делфи. Е, всъщност от тавана на Голямата къща, където в по-нови времена лежеше под предшественицата ти твърде, твърде дълго.

Внезапно проумях.

— Това е трикракото столче на Делфи, на което първият Оракул е седял преди хиляди години. И ти ми го подаряваш.

— Ами другият вариант беше да те накарам да го откраднеш — почеса се по главата Аполон. — Това обаче не свърши добре за Херакъл, когато го пробва. Наказаха го да се заеме с женска работа.

— Женска работа? — повдигнах вежда аз.

— Да чисти, да пере, такива неща — махна с ръка Аполон. — Важното бе, че за надут пуяк като Херакъл... да се занимава с бърсане на чинии и подове, хм, това беше огромен удар по егото. — Той потропа с любов по столчето. — Задниците на много могъщи жени са седели на това място.

— За мен е чест, че ще добавя и моя към тях — когато изрекох думите, се изненадах да установя, че съм искрена. За добро или зло, аз бях новият Делфийски оракул. Отпразнувах назначението си, повръщайки още веднъж.

Нещата около пещерата ми се поуспокоиха напоследък (ако не броите бесния епизод, в който трих стенописи, събарях дивани и късах завеси, което се надявам да не правите). По някаква причина първият

лъч на пророчеството бе угаснал и Аполон не бе успял да го запали отново.

Ала не се тревожете! Предричам, че когато сте готови за подвиг, отново ще бъвам зелен пушек и ще всявам смут. И имам чувството, че това ще е скоро...

Уморени ли сте да живеете със смъртни, които смърдят на тютюн, чесън и чорапи? Минете тогава отвъд границата и зарежете смрадта зад гърба си! Захранвана от най-силната Мъгла, с гаранция да отблъсне дори най-решителните чудовища^[1] и досадни смъртни, невидимата бариера обгражда Лагера на нечистокръвните с най-мощната защита за герои, която магията е способна да призове. И това не е всичко! Като допълнителен бонус в границите на Лагера ще се радвате на чудесно пролетно време през цялата година! Ако сте готови да си вземете довиждане с вонята, калта и сигурната смърт, то минете през границата днес!

[1] Съществуват и някои ограничения. Резултатите не са гарантирани срещу армии от нашественици и враждебно настроени оживели статуи. ↑

МАГИЧЕСКАТА ГРАНИЦА

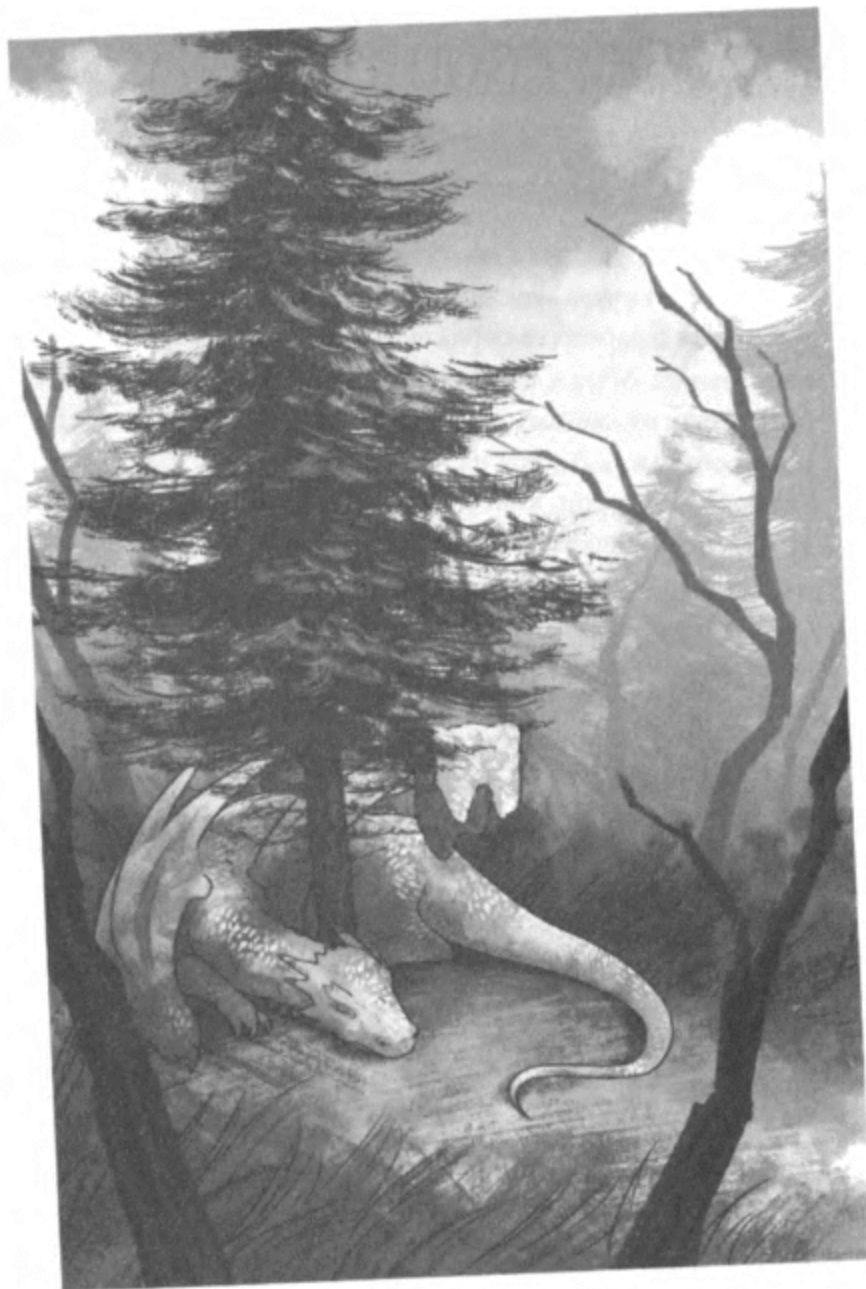
Представени за вас от галерея Пийри

Уморени ли сте да живеете със смъртни, които смърдят на тютюн, чесън и чорапи? Минете тогава отвъд границата и зарежете смрадта зад гърба си! Захранвана от най-силната Мъгла, с гаранция да отблъсне дори най-решителните чудовища^[1] и досадни смъртни, невидимата бариера обхваща Лагера на нечистокръвните с най-мощната защита за герои, която магията е способна да призове. И това не е всичко! Като допълнителен бонус в границите на Лагера ще се радвате на чудесно пролетно време през цялата година. Ако сте готови да си вземете довиждане с вонята, калта и сигурната смърт, то минете през границата днес!

[1] Съществуват и някои ограничения. Резултатите не са гарантирани срещу армии от нашественици и враждебно настроени оживели статуи. ↑

ЕЛАТА НА ТАЛИЯ И ЗЛАТНОТО РУНО

Представени за вас от галерия Пийри

[Доближете се до мястото на своя отговорност. Драконът Пелей само изглежда заспал.]

Създадено от самия Зевс, за да възплъщава есенцията на живота на умиращата му дъщеря Талия Грейс, това легендарно дърво бележи източната граница на Лагера на нечистокръвните. Елата израсна за пет години, подсилвайки здравината на границата със своята магия. След това Люк Кастелан, ужасният слуга на Кронос, я посече с отровата от върховен питон. Смелото дърво се бореше за живота си, докато Златното руно, древното мистично покривало от летящ овен, не възстанови силата му. Лечебните способности на Руното дори освободиха Талия от боровия ѝ затвор и от смолата. Днес Златното руно и Атина Партенос укрепват защитите на Лагера, но елата си остава символ на храбростта, показана от Талия Грейс. Освен това ухае наистина приятно.

ПОГЛЕД ОТВЪН НАВЪТРЕ

РАЗГОВОР ЧРЕЗ ВИДЕОКОНФЕРЕНТНА ВРЪЗКА СЪС САЛИ ДЖАКСЪН И ФРЕДЕРИК ЧЕЙС,
ОСЪЩЕСТВЕН ОТ ТАЛИЯ ГРЕЙС И ЛИО ВАЛДЕС

Талия: Лио, задейства ли вече глупавото записващо устройство? Какво? Не те чувам! *Какво?* Богове, а хората се чудят защо се присъединих към Ловджийките... О, здравейте! Явно съм заглушила репликите на Лио.

Лио: Ще се изненадаш, ако разбереш колко често ми се случва.

Талия: Дали? Та, в момента посредством видеоконферентна връзка разговаряме със Сали Джаксън, майка на Пърси, и с Фредерик Чейс, баща на Анабет. Лио се *къгне*, че всичко ще се получи чудесно.

Лио: Заклевал ли съм се? Не и в реката Стикс. Не съм толкова тъп.

Сали: Здравей, скъпа Талия. Днес много ти личи пънкарският вид. А Лио...

Лио: Какво? Както винаги изглеждам печен, нали?

Сали: В буквалния смисъл на думата. Направо се печеш под тениската си.

Лио: Упс, момент. Нека угася пламъка. Ето.

Талия: *Както и да е...* тук сме, за да разберем какво мислят смъртните родители за Лагера на нечистокръвните. Госпожо Джаксън,

д-р Чейс, вие никога не сте стъпвали в Лагера, нали?

Сали: ТОЧНО така. Макар да виждам през Мъглата по-добре от повечето смъртни, не мога да прекося магическата граница. Предполагам, че ако някой лично ми разреши да вляза, ще успея, но не съм сигурна. Стигала съм до подножието на Хълма на нечистокръвните и, честно казано, у мен не намира желание да опитам отново.

Лео: Да, драконът Пелей може да ви изяде. Или Атина Партенос може да изстреля лазери от очите си. Чакайте... статуята наистина ли изстрелваше лазери от очите си, или просто така ми се ще да беше? Не че бих желал да стрелят с лазери по *вас*, госпожо Джа...

Сали: Благодаря, миличък, това много ме успокоява.

Талия: Ами вие, д-р Чейс?

Фредерик: [сваля надолу макета на самолет, с който си играе] Хмм? О, да, Лагерът. Ами не съм бил там, макар че от историческа гледна точка ще ми е интересно да го разуча. От онова, което Анабет ми е казвала, единственият неканен смъртен, проникнал в него, е Рейчъл Деър.

Талия: Чувала съм история за разносвач на пици... но това вероятно е легенда на Лагера. Госпожо Джаксън, може би сте в състояние да възстановите спомените си за онзи първи път, когато Пърси стъпи в Лагера. Аз самата не си го спомням, защото... ами... бях дърво. Бях там като ела.

Сали: Не помня детайлите много ясно.

Фредерик: Но май имаше някакъв Минотавър?

Сали: *Единствено* Минотавъра помня.

Талия: Не мога да кажа, че аз влязох при по-добри обстоятелства. В един момент се борех с чудовища, а в следващия станах на дърво.

Фредерик: Леле, Талия, току-що осъзнах, че никога не съм ти благодарил, заедно спаси Анабет в онзи ден.

Талия: Това е много стара история, д-р Чейс, не се притеснявайте.

Фредерик: Вероятно ще успея да ти изпратя макета на самолета, с който Амелия Еърхарт е летяла през 1921 година. Буквално сега го завърших, чудесна реплика е!

Талия: Наистина няма нужда. Ала все пак ми кажете, обръщам се и към двамата, сега, когато нещата в света на героите се поуспокоиха, бихте ли желали лично да посетите Лагера на нечистокръвните?

Сали: Ами... да, разбира се, стига да няма минотаври и да не ни обстрелват с лазери. Всъщност след първото лято на Пърси там *действително* помолих Хирон да отвори Лагера за един ден, така че роднините да могат да го посетят. Смъртните роднини имам предвид.

Лио: Предполагам, че Хирон е отказал.

Сали: Да.

Лио: Чакайте... казал е „Да“?

Сали: Не, каза „Не“.

Лио: Объркан съм.

Талия: Не ти е за пръв път.

Сали: Хирон ми обясни, че някога са имали ден за посетители... преди стотина години, но нещата не потръгнаха добре.

Талия: Какво се случило?

Сали: По някаква причина ейдолон, мантикор и сърдит кентавър от „Карнавалните понита“ научили за това. Ейдолонът обсебил полусестрата на лагерник, кентавърът си сложил шапка-невидимка, а мантикорът се маскирал като домашно куче. Тримата проникнали в Лагера.

Талия: Това не е лош план, макар аз лично да предпочитам директното нападение.

Сали: Щяло е да се получи, само дето кентавърът бил глуповат. Не могъл да не се похвали колко точен стрелец е. Три пъти улучил средата на мишената, преди някой да види, че лъкът лети във въздуха.

Талия: Ами мантикорът и ейдолонът?

Сали: Хванали мантикора да промушва волейболни топки с опашката си. По-точно с шиповете по опашката си, вместо да забива топките през мрежата.

Талия: Нима преди сто години е имало волейбол?

Фредерик: Разбира се! Волейболът, наричан първоначално минтонет, е измислен през 1895 година от Уилям Морган... извинете. Много ми личи, че съм професор.

Сали: Ейдолонът сторил най-големи поразии. Хвърлил делва с гръцки огън по стената за катерене и от нея капели пламъци часове

наред след това. Оттам на Хирон му хрумнало да добави лава като постоянна съставка на стената, между другото.

Талия: Ех, този Хирон! Винаги намира начин да превърне смъртоносните изпитания в още по-смъртоносни. Какво тогава се е случило с натрапниците?

Лио: Фестус.

Фредерик: Фестивал?

Сали: Мисля, че има предвид бронзовия дракон Фестус.

Лио: Същият! Знаем, че първоначално е бил създаден за граничен патрул, нали? От това, което чувам, тогава е имал тялото на убиец, и то в буквалния смисъл на думата, целият е бил в шипове! Обзалагам се, че е туширал мантикора, пращайки го нанизан право в Тартар!

Сали: Хирон спомена, че го е нанизал. А що се отнася до ейдолона, трябвало всички деца на Афродита да го очароват, че да напусне.

Лио: А кентавърът?

Сали: Хирон разбрал защо кентавърът е ядосан... понеже предишния път в Лагера не бил получил достатъчно коренова бира. Хирон, нали е добродушен, го върнал в племето му само с предупреждение. Но оттогава насам в Лагера не е имало ден за посетители.

Талия: Вярвам, че можем да разберем защо. Сега, като се замисля, семейният ден може да е депресиращ за лагерниците, които си *нямат* близки. Кой например ще посети мен или Лио?

Лио: Говори единствено за себе си, еловидно момиче! Аз може и да нямам роднини, но мацките ще ми се лепят като мухи на мед! О, да!

Талия: Да бе, да.

Фредерик: Хайде сега, ще навестим и двама ви. Стига да организирате ден за посетители и стига да не забравя да си го отбележа в календара...

Сали: [покашля се] Смятам, че най-важното е това, че заедно с Пърси и останалите разполагате с безопасно местенце, на което да пребивавате. Аз самата не чувствам голяма потребност да го посетя. За мен е успокоително да знам, че синът ми е там, с приятели, готови да го защитят.

Лио: Винаги сме на линия да спасим задника на нашия водорасляк!

Сали: Ала бих желала да добавя и още нещо, с което, допускам, всички смъртни родители ще се съгласят.

Талия: Разбира се, давайте, госпожо Джаксън!

Сали: Герои, обичаме ви!

Фредерик: Съгласен!

Сали: Но ако не изпращате по-често съобщения по Ирида, ще ви се развикам като тренера Хедж. Грижете се един за друг и ни накарайте да се гордеем с вас, както сте правели винаги!

АТИНА ПАНТЕРОС

Представени за вас от галския Пийри

Наскоро измъкната от огромна паяжина в недрата на Рим, тази безценна тринайсетметрова статуя на богинята Атина е от злато и слонова кост, върху главата ѝ има корона с изображения на сфинкс и грифони, в едната си ръка тя държи богинята Нике, а в другата — щит и змия. Излъчва покровителстваща и по някакъв начин опасна магия от новия си дом, разположен на върха на Хълма на нечистокръвните.

ПЕПЛОС ЗА АТИНА

ОТ МАЛКЪЛМ ПЕЙС

Питайте когото пожелаете и ще ви каже, че съм умерен човек. Обичам логиката, мразя драмите. От типа герои съм, които първо мислят, а сетне скачат. Предполагам, че това е така, защото съм дете на Атина.

Затова си изкарах акъла, когато получих виденията.

Героите често имат кошмари — както, опасявам се, скоро сами ще научите. Ала тези видения ме сполетяваха, докато бях буден. Шляех се, без да ме е грижа за каквото и да е било, и БУМ! Мозъкът ми биваше наводнен с видения от някакъв древногръцки празник. Съзирах спортни събития като Олимпийските игри, музикални състезания, рецитиране на стихове и дори конкурси по красота. Наблюдавах как победители получават амфори със зехтин (което навремето е било суперценно). Видях и парад, който приключи с обличането на дървена статуя, изобразяваща Атина с огромна цветна рокля.

Подобно мисловно шоу се извъртя в ума ми четири различни пъти. На четвъртия вече исках отговори. На първо място, какъв, в името на боговете, беше този празник? Второ, откъде прииждаха виденията? И трето, защо точно при мен?

Получих отговора на първия си въпрос след кратко ровене в библиотеката на хижата си. Някъде в една от книгите се описваше празненство, наричано Великата Панатеней, което се състояло на всеки четири години в град Атина и почитало майка ми. Научих, че дървената статуя е Атина Полиас, което ще рече нещо като „Атина на града“, а роклята бе специална роба на име пеплос, която е многофункционална и може да се носи като рокля до петите, като къса пола, шал или — богове, звуча като Валентина! — да се украси с изображения на най-големите триумфи на Атина — като победата над гиганта Енкелад.

Така че, явно бях свидетел на Великата Панатеней. Сега трябваше да разбера *откъде* идват виденията и *защо* точно при мен.

Откъде се оказа лесна загадка. Всеки път, когато получавах виденията, се намирах близо до Хълма на нечистокръвните. Логичната ми мисъл ми подсказа, че нещо от Хълма ги предизвиква, и изводът ми беше, че това *нещо* е Атина Партенос.

Ако смятате, че това не е възможно, идете до Хълма на нечистокръвните и сами изпитайте силите на Атина Партенос. Статуята излъчва магия. Очите ѝ те следват. Всеки момент очаквате да проговорят. Повярвайте ми, щом усетите силата ѝ, ще проумеете защо допуснах, че статуята прожектира образи от миналото в главата ми.

Ето така остана въпросът *защо*. Преминах през няколко вероятности, но някак все се завръщах към една и съща: мама ми

изпращаше не дотам прикрит намек. Заключих, че ѝ липсваше това, че нямаше празник, посветен единствено на нея. По-нататък стигнах и до заключението, че на нея ѝ се щеше да възобновя подобно честване в Лагера на нечистокръвните. Естествено, тя никога не би ми го заявила в прав текст. В интерес на истината, това не бе в нейния стил. По тази причина тя използваше статуята като посредник.

За да съм сигурен, че съм прав, прошепнах заключенията си на Атина Партенос. Действително се почувствах малко глупаво от това, че разговарям със статуя, а и статуята, разбира се, не ми отвърна, нито пък мама. Поне не директно. Същата нощ обаче амфора със зехтин се появи до леглото ми. Това означаваше, че или получавам хубава поличба, или че ще трябва да изпека *страшно много* пица. Предположих, че е първото.

На следващата сутрин съобщих всичко това на събратята си и на Хирон. Децата на Атина много настояваха да организираме фестивал. Самият Хирон бе посещавал истинската Панатеней и с радост даде зелена светлина на проекта ми.

Първата Панатеней на Лагера на нечистокръвните е предвидена за следващия август, така че да съвпадне с датите на първоначалния празник, както и със *специалния ден* на мама, в който тя е „изскочила от главата на Зевс“. Всичко това предоставя на нас, децата на Атина, година, по време на която да конструираме дървена статуя на Атина Полиас, да изплетем огромния пеплос, да организираме състезанията и да планираме процесията. (Някои от братята и сестрите ми предложиха да направим пеплос за Атина Партенос, но първо, не съм сигурен дали в Лонг Айлънд има достатъчно плат за подобна роба, и второ, древните атиняни не са вършили нещата така. Те са използвали дървена статуя, измайсторена специално за честването. Искам да сторя всичко по установения начин, защото смисълът на цялото начинание е да върнем традицията.)

Тревожа ли се дали ще смогна с работата навреме? Мне. Планирането и организацията са в кръвта на децата на Атина. Освен това другите лагерници изявяват желание да помогнат. Ако и вие искате да подадете ръка, списъкът за записвания е на вратата на Хижа номер шест.

А мама? Струва ми се, че тя одобрява. Кълна се, че последния път, когато бях до Атина Партенос, статуята ми намигна!

ТРЕНИРОВЪЧНО ПОЛЕ

Сцена: Аполон тича назад по плажа и изстрелва стрели от златния си лък. Следван е от лагерници във войнишки униформи, движещи се зад него като военно формирование.

Аполон: Не знам, но ми казаха!

Лагерниците Не знаем, но ни казаха!

Аполон: Богът на слънцето има златен лък!

Лагерниците: Богът на слънцето има златен лък!

Аполон: Той е най-добрият стрелец на света!

Лагерниците: Той е най-добрият стрелец на света!

Аполон: Ах! [спъва се и пада по задник] Паднах в пясъка!

Лагерниците [описвайки кръгове около него] Ах! Той падна в пясъка!

Аполон: Искях да направя това, затова не се смейте!

Лагерниците: Той искаше да направи това, затова не се смейте!

Аполон: [опитва да стане, но отново пада] Ох! Раних божествения си прасец!

Лагерниците: Ох! Рани божествения си прасец!

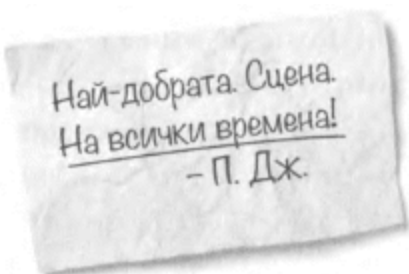
Аполон: [разпръскващ намръщено сияние] Ако искате да преживеете днешния ден...

Лагерниците Ако искаме да преживеем днешния ден...

Аполон: [сияещ още по-ярко] СПРЕТЕ ДА ПОВТАРЯТЕ ДУМИТЕ МИ!

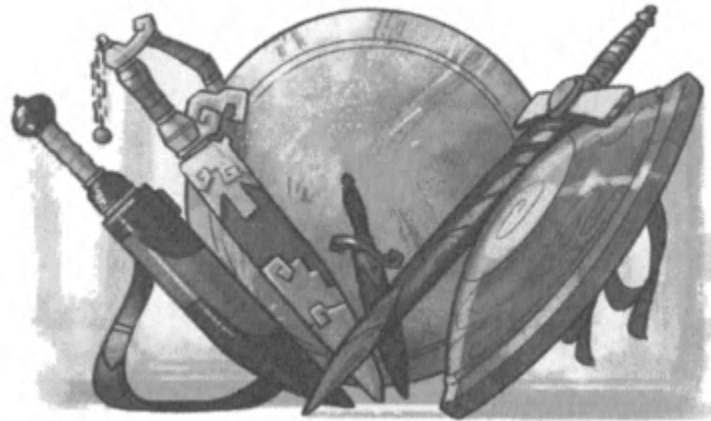
Лагерниците СПРЕТЕ... въъ...

[Военен марш, написан, изпят и внезапно прекъснат от Аполон]

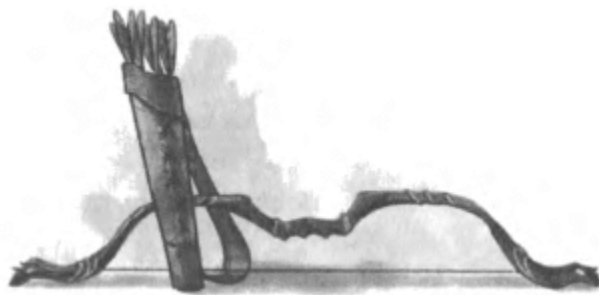

ОРЪЖЕЙНАТА

Представени за вас от галския Пийри

Разположена на централно място и заредена с копия, мечове, кинжали, щитове, боздугани, лъкове и стрели, оръжейната трябва да се види от всеки, който има нужда от смъртоносни оръжия. Ако се разровите, ще намерите някое с вълшебни сили. Затова не отлагайте! Вземете нещо за мушкане, сечене или просто за трошене на глави!

СТЕНАТА ЗА КАТЕРЕНЕ

Представени за вас от галерия Пийри

Къде може да намерите така забавната за произнасяне *л-а-в-а*? При стената за катерене, разбира се! Създадена първоначално, за да тренира рефлексите и координацията между очите и ръцете, стената за катерене се е превърнала в любимо място за терапевтично освобождаване от гнева от страна на всеки лагерник! Ако падането отвисоко не ви изпрати в лечебницата на Голямата къща, то удрящите се стени или втечнената магма ще го сторят! Ето защо — катерете се нагоре, без да гледате надолу!

БОЙНАТА АРЕНА И СТРЕЛБИЩЕТО

Представени за вас от галикса Пийри

Повече геройска кръв се е проляла на тази кръгла бойна зона, отколкото където и да е било другаде в Лагера. Какво чакате тогава? Сложете доспехите си и се подгответе да се изпотите, понеже никога не сте се напъргали така. Ще раздвижите всички мускули, докато размахвате меча, мушките с копие, удряте с щита или нападате с кинжала! А това е само за загревка! След като сте се раздвижили и може би пуснали кръв, време е да изпитате уменията си срещу сламена кукла или ако ви *стиска*, срещу жив съперник. Ала не забравяйте — ударите са истински, такава е и кръвта, затова не сваляйте гарда!

Предпочитате да атакувате отдалеч? Ще ви го осигурим! На разстояние, равняващо се на един хвърлей с копие от бойната арена, е стрелбището, където има пъстри мишени, чиито центрове ще изпитат способностите ви със стрелите! Само се оглеждайте за погрешни изстрели, за да не се превърнете в мишена вие самият!

МИРНОТО ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО НА АРЕС

ОТ ЕЛИС УЕЙКФИЛД

За да бъдете добър водач на хижа, не стига да сте просто най-възрастният в нея. Трябва да сте лидер — умен, силен, решителен и храбър, а също и безстрашен боец. Клариса ла Рю, предишният ни

водач, притежаваше всички тези качества и не само. Шермън Иънг? За него не съм толкова сигурен.

Шермън пое нещата, след като Клариса напусна Лагера на нечистокръвните, за да иде в колежа. Той бе типичното хлапе на Арес, свирепа, мускулеста машина за битки, която жадува кървави сражения и презира мира. Но колкото и впечатляващи да са тези качества, се питах дали стигат, за да оглави хижата. По-важното — достатъчни ли бяха, за да ни поведат към победа срещу другите хижи. Ако ли не... хм, нека кажем, че тайно изучавах ахилесовата му пета.

Малко след като Шермън наследи контрола, хижата на Арес се представи зле при дневната инспекция на Лагера. Една от сестрите ми бе зарязала чиния с лепкаво, вкусничко месо под кревата си и мравките го бяха налазили. Да, не бяха *гигантските мирмеки*, защото те предпочитаха лъскавите неща пред пушените меса. Даже нямаше и да е проблем, ако мирмеките ни бяха нападнали. Нещата вървяха толкова спокойно напоследък, че няхах нищо против да изкарам няколко рунда с тях — моят меч срещу техните ЩИПЦИ.

Така или иначе, работата ни за деня бе бойната арена и подготовката за стрелба. Обожавам тренировките в бойните зони, но да подреждам после и да подготвям останалите за следващата среща? По-скоро бих се борил с Немейския лъв, а от погледите на братята и сестрите ми в хижата съдех, че те се чувстваха по същия начин.

Вместо това излязохме на арените. За мое учудване, няколко лагерници от другите хижи също бяха там. Както и Шермън, което ме изненада, понеже обикновено не откликваше пръв за вършене на работа.

— Хижа на Арес! — излая той. — Коленичете!

Недоумявах какво става. Трябваше да се подготвяме. И защо другите лагерници бяха тук? Независимо от това ние, децата на Арес, коленичихме вкупом и изчакахме да видим какво ще последва.

— Днес организирам кратко състезание, нещо като щафета — обяви Шермън на всички. — Кой иска да участва?

Естествено, децата на Арес до едно вдигнаха ръце. Все още не схващах защо Шермън организира състезание, вместо да ни постави задачи, но не смятах да споря.

Той махна нетърпеливо към нас.

— Не, не вие, лагерници на Арес. Вие тук сте само във функцията на наблюдатели. Състезанието е на арената и на стрелбището, а вие познавате тези места твърде добре. Няма да е честно спрямо другите състезатели.

Честно? Как можеше този тип да е начело на хижата ни? Почти побягнах от отвращение. Ала сетне забелязах подлия блясък в погледа му. Намислил бе нещо. Нямах представа какво, но исках да разбера.

— Какво печелим? — попита Сесил Марковиц. Това хлапе винаги ламтеше за възнаграждението.

— Който финишира пръв, ще стреля с оръдието за тениски довечера — усмихна се хитро Шермън.

Изявлението му предизвика вълнение. В Лагера не обичахме много пушки и пистолети, повечето лагерници предпочитаха традиционните оръжия от Древна Гърция. Но оръдието от хижата на Арес за изстрелване на тениски беше едно от изключенията. То беше в състояние да изстреля прилежно навитите тениски на нечистокръвните на петнайсет метра във въздуха. Нещо, което действително радваше тълпата по време на лагерните песни и волейболните мачове.

След известни спорове и препирни петима състезатели заявиха желание да участват: Уил Солас, Миранда Гардинър, Били Енг, Сесил Марковиц и Деймиън Уайт. Готов бях да се обзаложа, че Уил или Деймиън ще спечелят онова, което Шермън бе подготвил като предизвикателство. Уил, понеже бе умен и бърз. А Деймиън, защото беше коварен.

— Състезатели! — вдигна ръка Шермън и разпери пръсти. — Надпреварата се състои от пет задачи, които са както следват: всеки от вас трябва да наточи остриетата на два тренировъчни меча. Сетне трябва да замените четирите използвани мишени с нови. След това да полирате щит, а после да смените върховете на три копия. Накрая, закачете наново крайниците и главата на тренировъчната кукла. За финал се върнете при мен. — Шермън сви пръсти в юмрук. — Въпроси?

Хапех вътрешността на бузата си, за да скрия усмивката си. Трябваше да му се признае — измисляше страхотни планове, за да накара другите лагерници да ни свършат работата. Само да обещаеш на хората, че ще стрелят с масивно оръдие, и те мигом забравят да разсъждават.

Шермън нареди състезателите в линия и изрева:
— Бягайте!

И те хукнаха да се състезават. Миранда първа пресече финалната права. Задъхана, тя вдигна триумфално юмрук във въздуха. Шермън я прегърна, а после я пусна, зачервен и глупашки ухилен. Всички хлапета на Арес започнахме да аплодираме победителя за работата, която вече не се налагаше да вършим... ала ръкоплясканията ни бяха най-вече за Шермън, нашия водач.

ВОЛЕЙБОЛНОТО ИГРИЩЕ

Представени за вас от галкеса Пийри

Независимо дали сте сериозен играч, или просто лагерник, който желае да се позабавлява, няма по-добро място от волейболното игрище, на което може да усетите слънчевите лъчи по гърба си, вятъра в косите си или топката в лицето си. Елате да играете, да гледате, да уловите тениска, изстреляна от оръдието в хижата на Арес — просто елате!

СМЯНА НА ИГРАТА

ОТ ЛОРЕЛ И ХОЛИ ВИКТОР

Лорел: Провери — в момента волейболното игрище е наше.

Холи: Държим го в готовност за игра.

Лорел: Става ми лошо.

Холи: От игрището?

Лорел: Не. От това, че лагерниците играят за удоволствие...

Холи: Не го казвай!

Лорел: ... и за развлечение.

Холи: Отвратително и безсмислено!

Лорел: Противно на онова, което ни е заведено.

Холи: Вярно е. Древните гърци са обичали да организират надпревари със състезателен дух.

Лорел: Хей, чували ли сте някога за олимпиадите?

Холи: Или за Панатенея?

Лорел: Навремето игрищата са били от пясък. Там древните гърци са практикували бокс и борба.

Холи: Наричали са ги *палестри*. Единствено число *палестра*.

Лорел: Носят името на Палестра, богинята, която измислила борбата.

Холи: Чухте ли това, момчета? *Богинята* на борбата.

Лорел: Момичешка сила!

Холи: Борили са се голи.

Лорел: За да няма къде да скрият оръжията си.

Холи: Палестра владее спортната площадка.

Лорел: Както ние владеем волейболното игрище.

Холи: Семейство Виктор 20, противници 0. Това е резултатът, който гоним.

Лорел: О, да? Знаеш ли с кого бих искала да се състезавам?

Холи: Знам аз с кого бих искала да се състезавам.

Лорел и Холи: С Ловджийките.

Холи: Проверете статистиката, новаци! Когато Ловджийките са в Лагера, играем на „Плени знамето“. **Лорел:** Резултатът е 56 победи за Ловджийките и 0 за Лагера. Неприемлив резултат.

Холи: Затова ще скрием знамената следващия път, когато се появят.

Лорел: Не можем да играем на „Плени знамето“, когато нямаме знамена.

Холи: Така ще ги предизвикаме на волейбол.

Лорел: Семейство Виктор срещу Ловджийките. Две от тях срещу две от нас.

Холи: Ловджийките? Ами те ще гледат като подплашени жертви.

Лорел: Като сърна, гледаща приближаващата я стрела.

Холи: Като зелена салата, гледаща приближаващата я вилица.

Лорел: Какво?

Холи: Ще ставам вегетарианка.

Лорел: Ей, аз също.

Холи: Откога?

Лорел: Отпреди ти да го решиш.

Холи: Аз първа реших!

Лорел: Не е вярно.

Холи: Вярно е.

Лорел: Да приключваме с този разговор.

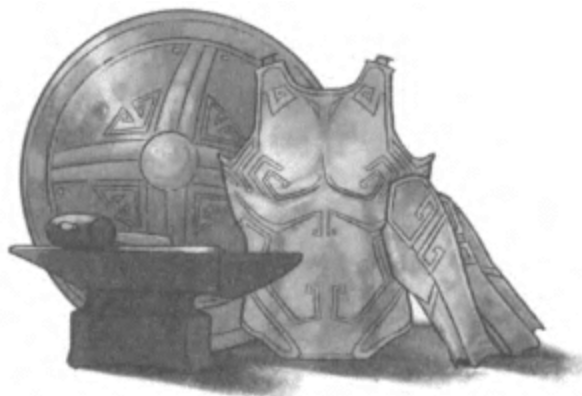
Холи: Приключваме, когато аз кажа, че приключваме.

Лорел и Холи: Приключваме!

ДЖУНДЖУРИИ

ПЕЩТА

Представени за вас от галския Пийри

Разхождате се из гората, гледате си пътя и БУМ! — парче божествен бронз пада от небето и едва не ви убива. Какво ще сторите в този момент? Ще ви кажа какво: ще занесете бронза на най-горещото място в Лагера — пещта! Членовете на Бункер номер девет с радост ще изработят от мистичния метал оръжие, щит, броня или дори — внимание — шлем! Докато сте там, може да попаднете на Тайсън, нашия любим циклоп. Или да помоли децата на Хефест да предадат на баща си да се съобразява, когато си хвърля боклуците.

ЦЕНТЪР ЗА ИЗКУСТВА И ЗАНАЯТИ

Представени за вас от галерия Пийри

Творчески енергии се реят свободно в това проветриво студио. То е любимо място за децата на Атина, които го посещават, за да ваят скулптури, да плетат, да изработват керамика. Всеки обаче е добре дошъл, за да разгърне артистичната си страна. (Също така да намери артистичното си лице или да постигне артистичен връх, но моля ви, въздържайте се от артистичното дъно.) Шарена прежда, опънати платна, парчета глина и мраморни блокове, всички принадлежности за оцветяване и майсторене са на ваше разположение.

БУНКЕР НОМЕР ДЕВЕТ

Представени за вас от галерия Пийри

Тази пещерна работилница се намира под земята, скътана дълбоко в гората, в подножието на Западните хълмове. Бункер номер девет е запечатан след края на Първата гражданска война на героите и в крайна сметка бива забравен. Но сега, заради огненото докосване на Лио Валдес, тайните и занаятчийските му приспособления са ви предоставени напълно. Достатъчно любопитни ли сте, за да влезете вътре?

НОМЕР 130 В БУНКЕР НОМЕР ДЕВЕТ

ОТ НИСА БАРЕРА

Бункер номер девет е невероятно място. Но ако някога сте били там, стойте надалеч от сенчестия ъгъл в задната му част. Там се таи нещо лошо. Ако решите да погледнете, последвайте съвета ми — не го докосвайте. Мислите, че се шегувам? Тогава продължете да четете.

Късно един следобед заедно с Конър Стол, Шермън Иънг, Валентина Диаз, Паоло Монтес и Бъч Уокър стояхме на плажа, приказвайки си за проклятията в Лагера.

— Помните ли проклятието в рима, което ни отправи хижата на Аполон? — попита Бъч. — *В твоята посока иде проверка/за чистотата да направим заверка!*

Валентина се засмя.

— Преди година моята хижа сътвори доста блудкаво проклятие. Всеки, който бе тайно влюбен в някого, беше принуден да нарече обекта на желанието си „сладкишче“. — Тя стрелна Паоло изпод мигли. — Чудя се какво ли би станало, ако отправя това проклятие сега?

Паоло я погледна неразбиращо.

— Ами ти, Ниса? — сръчка ме Шермън. — Знаеш ли хубави истории с проклятия?

— Само една — размърдах се неспокойно аз.

— Е? Нека я чуем.

— Не мога ви я разкажа. Трябва да ви я *покажа*.

Исках да сменя темата, но те настояваха и накрая се примирих.

— Хубаво. Добре. Изчакайте тук.

Върнах се до хижата си и взех една стара книга от шкафчето си. По черната ѝ като въглен кожена подвързия се мъдреха оранжеви букви, както и малка ключалка, която я държеше затворена. С нежелание я занесох на плажа. Валентина изписка, щом я съзря.

— Това е стар дневник, нали? — полюбопитства тя. — Продавали са ги в магазина на Лагера през 50-те!

— Този е от 40-те — поправих я аз. — Принадлежал е на Елоаз, една от сестрите ми. Намерих го скрит в тайник под леглото.

— Божичко! — потри ръце нетърпеливо Валентина. — *Обичам да чета дневниците на другите хора! Не че бих го вършила без разрешение де!*

Изрече последното набързо.

— Какво общо има дневникът на Елоаз с проклятията? — намеси се Шермън.

— Всичко — рекох мрачно аз. — Слушай.

10 юни 1948 г.

Дневник:

Върнах се в Лагера. Проектът за това лято е състезателна кола, която се зарежда с гръцки огън.

13 юни 1948 г.

Дневник:

Схемата е готова. Материалите са събрани. Започвам работа утре.

16 юни 1948 г.

Дневник:

Разгневена съм. Видях един син на Афродита да рови в нещата ми. Твърди, че е голям фен на автомобилите и е дошъл да провери гумите. По всяка вероятност лъже.

17 юни 1948 г.

Дневник:

Момчето се върна. Разпитва за колата. Задава умни въпроси. Може и да съм го преценила грешно.

19 юни 1948 г.

Мило дневниче,

Джеймс има руса коса и небесносини очи. Момичетата са влюбени в него. Наядите също. Отвлякоха го в езерото днес и едва не го удавиха. Нелепо.

20 юни 1948 г.

Мило дневниче,

Днес на обяд Джеймс ми донесе делва с гръцки огън. Всички останали момичета започнаха да ме зяпат.

22 юни 1948 г.

Мило дневниче,

Колата е готова. Поставих жълти кожени седалки и я боядисах в небесносиньо.

26 юни 1948 г.

Мило дневниче,

Първите тестови изпитания бяха успешни, Джеймс искаше да ги направи, но не го пуснах. Ако станеше нещо лошо, исках да се случи с мен...

28 юни 1948 г.

Скъпо мое дневниче,

Джеймс казва, че иска някой ден да стане актьор, но ако това не се получи, щял да бъде автомобилен състезател, стига аз да създам колата му. Мисля, че се шегува.

30 юни 1948 г.

Скъпо мое дневниче,

Второто изпитание мина дори по-успешно. Позволих на Джеймс да зареди колата с гръцки огън. Трябва да е изпуснал малко, тъй като, когато ръцете ни се докоснаха, усетих пръстите си да парят.

2 юли 1948 г.

Скъпо мое дневниче,

Джеймс обиколи пистата за колесници с колата. Другите момичета го зяпаха. После ме прегърна и каза, че двигателят мърка като котенце.

2 юли 1948 г. (полунощ)

Скъпо мое дневниче,

Аз също мъркам като котенце.

3 юли 1948 г.

Скъпо мое дневниче.

Утре са фойерверките на плажа. Ще помогна в приготвянето им, после ще потърся Джеймс.

4 юли 1948 г.

Дневник:

Намерих го. С момиче на Арес.

5 юли 1948 г.

Дневник:

Колата избухна посред нощ. Казах на Хирон, че е заради гръцкия огън. Съобщих на Джеймс, че няма да конструирам друга.

8 юли 1948 г.

Дневник:

Джеймс рядко посещава Оръжейната напоследък.

10 юли 1948 г.

Дневник:

Имам нов проект — огърлица за Хармония.

Дневникът свършваше дотук.

Поех си дълбоко въздух и надзърнах към приятелите си. Те се бяха втренчили в мен напрегнато.

— Хармония била дъщеря на Арес и Афродита — обясних им аз. — Както може би знаете, Афродита е била съпруга на баща ми. Когато Хефест разбрал за Хармония... не се зарадвал на Афродита и създал прокълнат предмет.

— Проклел е майка ми! — Валентина постави ръка на устата си.

— Не. Проклел е Хармония. Направил красива отровна огърлица и я подарил на сватбения ѝ ден. Остатъкът от живота ѝ минал в нещастие. Същото важи за всички, сложили огърлицата.

— Но какво общо има историята на Хармония с тази на Елоаз и Джеймс? — намръщи се Бъч.

— Толкова си тъп — завъртя очи Валентина. — Елоаз, дъщерята на Хефест, се влюбила в Джеймс, сина на Афродита, ала сетне го хванала с дъщеря на Арес. Любовният триъгълник се е повторил.

— И после Елоаз започнала работата по проект, сходен с огърлицата на Хармония — кимнах аз.

— Проклятие за момчето, което я е зарязало — додаде Шермън.

— Да. — Показах им черно-бяла снимка на готино момче със старомодна тениска на Лагера, което стоеше до момиче, напомнящо

младата майсторка Роузи^[1]. — Джеймс и Елоаз през 1948 година. А това е Джеймс през 1955 година.

Извадих снимката на около двацетгодишен мъж с изваяни черти и съблазнителен поглед.

— Но това е Джеймс Дийн^[2]? — увисна устата на Валентина.

— Производителят на наденици? — включи се Бъч.

— Не *Джими* Дийн^[3], идиот такъв! *Джеймс* Дийн, актьорът! — Валентина прокара ръка по снимката. — Бил е голям красавец.

— Красавец — потвърди Паоло с тежкия си бразилски акцент. — Бунтовник. Без кауза. Умира млад.

— Точно така — добавих аз. — Джеймс Дийн става суперзвезда през 1955 година с два филма — „На изток от Рая“ и „Бунтовник без кауза“.

— Какво имаше предвид Паоло, като каза, че е умрял млад? — настоя Конър.

Показах трета снимка на Джеймс. Седнал бе в лъскава сребриста кола с номер 130, нарисуван на гюрука и от двете ѝ страни.

— Тази е направена на 22 септември 1955 година. Красива кола, нали? Порше 550 Спайдър...

Извадих още една от снимките.

— А *тази* е от 30 септември.

Всички ахнаха в един глас. Поршето бе само купчина метал, сред която едва се различаваше номерът 130.

— Джеймс карал със свой приятел към Салинас, Калифорния, за да се състезава — подех аз. — Спрели пред крайпътен магазин. Инцидентът се случил половин час по-късно. Джеймс умрял в катастрофата.

Прехапах устна.

— Допускам, че Елоаз е проклела колата, докато е бил в магазина. Внедрила е нещо, омагьосала е шасито. Не знам как точно, но това е бил тайният ѝ проект, наречен с кодовото име Огърлицата на Хармония.

— Добре де, но инциденти с автомобили се случват постоянно, Ниса — намръщи се Шермън.

— Да, но чуйте и това. Човекът, който ги е блъснал, твърди, че и за миг не е видял колата да идва. След катастрофата онези части, които оцелели от поршето, били вградени в други коли... и всички те са

претърпели ужасни инциденти. Самата разнебитена кола паднала от камион, който пренасял останките ѝ, и смачкала крака на някакъв човек. Двама крадци претърпели мъчителни наранявания, докато опитвали да откраднат волана и покривалата на седалките. Гаражът, в който поршето останало, се подпалил, но автомобилът бил недокоснат от огъня. Да продължавам ли?

— Къде е колата сега? — попита Шермън.

— Изчезнала е през 1959 година. Никой смъртен не знае къде е.

— Задръж малко — рече Бъч. — *Никой смъртен?*

Загледах се към Западните хълмове.

— В Бункер номер девет е. Мисля, че баща ми я е скрил там. А може би Елоаз го е сторила, за да попречи на проклятието да нарани още хора.

Вперих очи в тях.

— Или за да я задържи като трофей за успеха си.

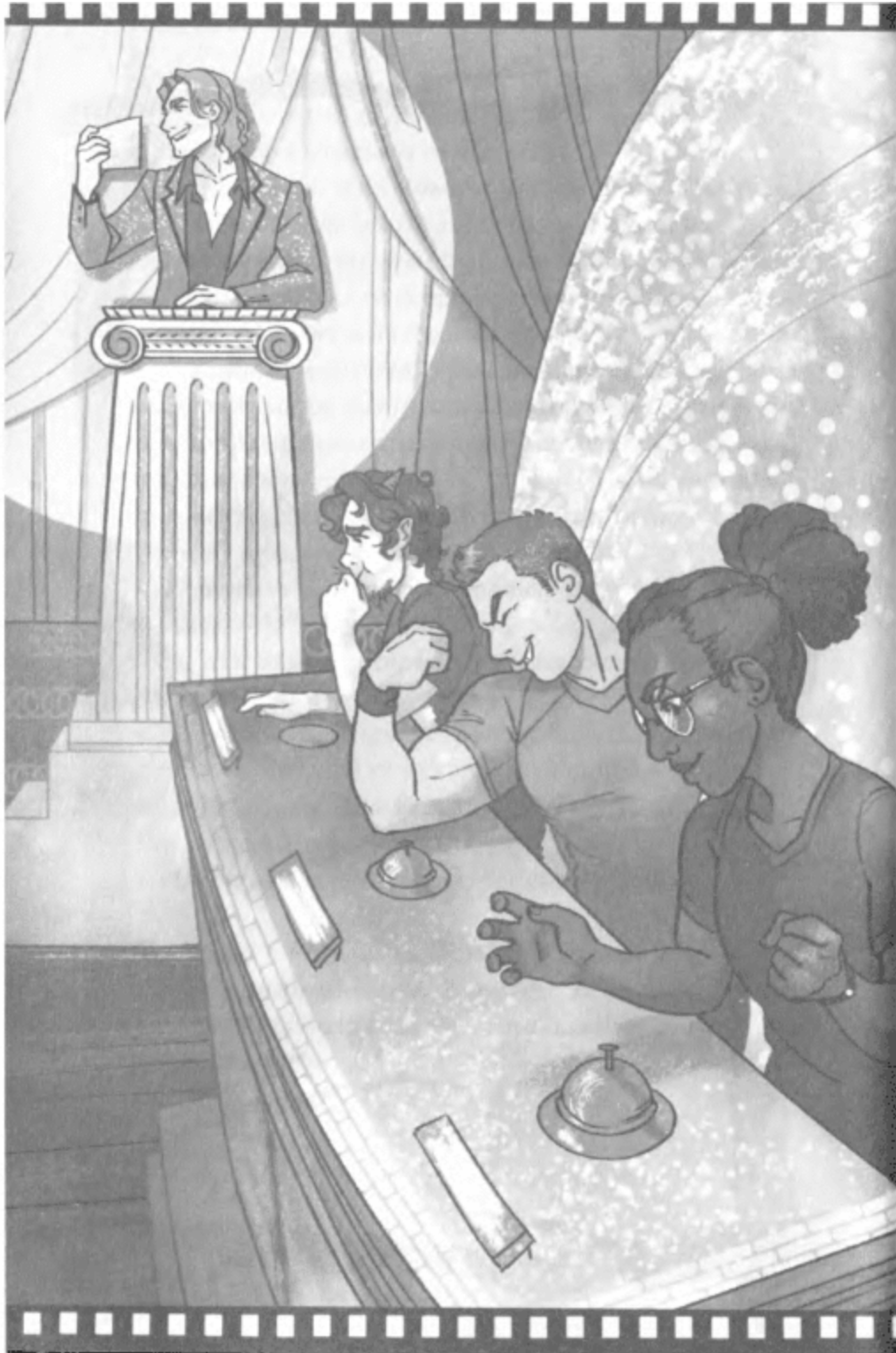
Та, такава е историята. Вероятно проклятието на номер 130 е поизбледняло. Ако желаете да проверите, като докоснете смачканата кола в бункера, давайте. А аз... хм, аз ще стоя надалеч от това.

[1] Събирателен женски образ, добил популярност в САЩ чрез множество плакати по време на Втората световна война. Символизира жените, работили във фабриките, докато мъжете им са на фронта. — Б.ред. ↑

[2] Легендарен американски актьор от 50-те години на миналия век. — Б.пр. ↑

[3] Актьор и певец, който обаче става известен с марката наденици, които произвежда. — Б.пр. ↑

ДИВИ МЕСТНОСТИ

Сцена: Студиото на телевизионно шоу. Трима лагерници стоят зад маса, върху която са поставени звънци. Аполон се намира на

подиум. Облечен е като водещ на забавно шоу — с разкопчана риза, лъскаво златисто сако и тесен черен панталон.

Аполон: Добре дошли на нашата първа Викторина на нечистокръвните! Моля, поздравете нашите участници! От хижата на Атина — Беа Уайс [аплодисменти]. От хижата на Арес... Арнолд Бийфкейк! [аплодисменти] И представителят на нашите чифтокопитни приятели... сатирът Фердинанд Ъндъруд! [тропот на копита]. Състезатели, знаете правилата. Задавам въпрос. Ако сте наясно с отговора, удряте звънеца. Готови?

Уайс [почуква по слепоочието си] Мисля, следователно съществувам.

Бийфкейк: [Пъчи мускули] Дай най-лошото от себе си!

Ъндъруд Хм, изядох си звънчето.

Аполон: Отлично! Нека тогава започваме. Първи въпрос. Кажете името на змея, който убих.

[зън-зън!]

Аполон: Уайс?

Уайс Това не е въпрос.

Аполон: Съжалявам, „Това не е въпрос“ не е верният отговор.

Уайс Не, чакай. Имах предвид...

[зън-зън!]

Бийфкейк Змеят е Питон!

Аполон: Правилно!

Бийфкейк [вдига палци] О, да!

Аполон: Следващият въпрос...

ЪНДЪРУД: А мога ли да кажа „зън-зън“, ако знам отговора... или...

Аполон: Кой ме обвини несправедливо, че съм го одрал след музикална надпревара?

Ъндъруд Беее!

Аполон: Съжалявам, но „Бее!“ не е верният отговор! Освен това не сигнализира със звънеца.

Уайс Чакай сега! Знаех това! Не ми остави шанс да отговоря!

Аполон: За толкова велик се имаше с тъпата си двойна свирка, но му дадох да се разбере.

Бийфкейк О, да, разказа му играта.

Уайс Нали те е обвинил *несправедливо*?

Ъндъруд Бее!

Аполон: Последен въпрос! Знаете ли колко е часът? [зън-зън!]

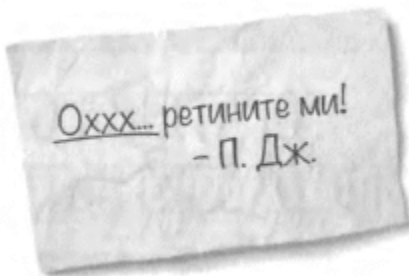
Уайс [поглежда към слънцето] Два и...

Аполон: Време е за танци! [разкъсва сакото и ризата си и започва да върти обръч] Хайде, момчета! [Сатирите влизат, размахвайки шарени ленти, и започват да свирят приглушено на флейти в прослава на слънчевия бог.]

Бийфкейк О, да! [Раздира ризата си и я подмята във въздуха!] Време е за купон!

Уайс [търкайки слепоочия]: Не мога да повярвам, че учих за това нещо.

Фердинанд: Зън-зън!

Оххх... ретините ми!
- П. Дж.

ГОРАТА НА СЪВЕТА НА ЧИФТОКОПИТНИТЕ СТАРЕЙШИНИ

Представени за вас от галерия Пийри

Търсите място с естествена красота за следващата си среща? Защо не се възползвате от тази идилична, закътана поляна? Величествени стари дървета опасват покривка от мека трева. Листата шумолят от нежния бриз, полъхващ от близкия бряг. Пътят на север от конюшните на пегасите е кратък, но си струва всяка крачка. Пуснете съобщение по Ирида преди това и горските дриади ще ви уредят закуска и напитки.

[Забележка: Нужно е специално разрешение, за да използвате тронове от рози.]

ЖИВЕЙ И СЕ УЧИ... ЗА ДА ПРОДЪЛЖИШ ДА ЖИВЕЕШ

ОТ САТИРА УДРОУ

За мен беше голяма чест, когато Пърси Джаксън ме помоли да ви разкажа за курсовете по оцеляване, които водя. Почувствах се обаче както поласкан, така и объркан, тъй като преподавам Музикална

композиция и оценяване на свиренето с флейта, а не оцеляване за начинаещи.

Ето защо, молейки за съвет, изпратих хартиени самолетчета до двамата сатири, преподавали този предмет преди — а именно Гроувър Ъндъруд и Глийсън Хедж. Ето и техните отговори:

[Изпратени в леко сдъвкана кафява хартиена торбичка.]

Скъпи Удроу,

Калифорния е суха. Благодаря, че попита.

Аз използвам методологията, според която всичко трябва да се прави толкова просто, колкото е възможно, понеже болшинството от учениците са хиперактивни. Ето накратко и моя учебен план.

Първа стъпка: огледай се за непосредствени заплахи. Примери: бързо приближаващи чудовища с оголени зъби, от които капе отрова. Пещери, покрити с изгнили бананови обелки. Клоуни, независимо дали изглеждат весели, или щастливи.

Втора стъпка: погрижи се за инвентара си. Ценно е да разполагаш с вода, храна, огън и... още храна.

Трета стъпка: стой спокоен и изчакай да те спасят. Забележка: това действа само ако някой те търси.

Надявам се да съм помогнал!

Искрено твой:

Гроувър

[Написано на гърба на рисунка с молив, на която виждаме баща сатир, майка вятърна нимфа и мъничко бебенце.]

Удроу,

За да оцелееш, трябва да преживееш всички препятствия. Както и вероятните, които могат да бъдат доста смътни, така че — *не спирай вниманието си върху тях.*

Колкото до боя — най-добра работа върши тоягата. Ясеновото дърво е идеално, здраво, леко, пляска звучно, когато порази целта. Не пробвай с бор. Ухае хубаво, ама е лепкав, а и нямаш идея какво може да живее в него.

Ако не разполагаш с тояжка наблизо, шут с копитото в слънчевия сплит, удар с рогата в гърлото и със задника в корема. Бее!

Тренера

Оцених всички тези мъдри съвети, но допуснах, че е по-добре да си намеря своя техника за оцеляване. Затова сторих онова, което върша най-често, когато обмислям някое предизвикателство. Погледнах към звездите, за да подиря съвет от тях. Тогава ми хрумна, че мога да науча и героите да търсят съвети от звездите!

Съзвездията са чудесни за навигация и ориентиране. Те също имат и голямо историческо значение, тъй като са създадени от хора и същества, издигнати в небесата от гръцките богове. Това се казва съчетаване на полезното с приятното.

Ето част от моето предложение за план.

КАКВОТО КАЖЕШ, МАМО (ИЛИ W/M-ОБРАЗНОТО СЪЗВЕЗДИЕ)

Касиопея, царицата на Етиопия, се хвалела, че тя и дъщеря ѝ Андромеда са по-красиви от Нереидите, момичетата на Посейдон.

— Богове! Майко! Та това е толкова унизително! — простенала Андромеда.

Нереидите се оплакали на баща си. За да накаже гръмката хвалба на Касиопея, Посейдон изпратил морското чудовище Кето да опустоши Етиопия.

Единственият начин да се спре ужасът бил Андромеда да бъде принесена в жертва на звяра.

Касиопея, естествено, не споделила подобен факт с дъщеря си. Вместо това подмамила Андромеда до брега с обещания за прекрасен плаж и там я оковала за някаква скала, така че Кето лесно да си я похапне.

— *Ма-мо!* — заоплаквала се Андромеда над шума на вълните. — Тези вериги никак не си отиват с облеклото ми! Морската сол кара

косата ми да се къдри. И кога ще дойде масажистът ми?

— Ето го! — извикала Касиопея в отговор, когато Кето се издигнал от вълните и нападнал принцесата. (Забележка: Гроувър би нарекъл Кето „непосредствена опасност“.)

Секунди преди чудовището да я погълне, от небето се спуснала фигура. Това бил героят Персей! Той извадил своя диамантен меч („О, блестящ е!“, чули Андромеда да изрича между ревовете на Кето.), убил звяра, освободил принцесата, омекотил накъдрената ѝ коса със специален серум и се оженил за нея. Родили им се девет деца, основали град Микена и живели щастливо до края на дните си.

А когато умрели, Персей и Андромеда се превърнали в съзвездия. Те са доста бледи, така че се намират трудно. Ето защо вместо това потърсете Касиопея, която също е настанена сред звездите. Там тя се проявява като не по-малко нахална, отколкото е била и на Земята — няма как да сбъркате очертанията ѝ. Пет ярки звезди оформят буквата *M*, макар че от определен ъгъл може да я съзрете и като *W*. Намерите ли я, значи сте близо до дома.

Знаете ли, че: съзвездията на майка и дъщеря са близо едно до друго. Толкова са близо всъщност, че ако се заслушате през някоя безлунна нощ, може да чуете как Андромеда нарежда на Касиопея „да се разкара и да ѝ даде малко повече простор“.

МЕЧА ИСТОРИЯ

Зевс отново мамел Хера с красавица на име Калисто, която била и една от Ловджийките на Артемида. Защо Калисто нарушила клетвата си да се пази от мъжете, никой не разбрал. Някои твърдят, че Зевс я изиграл, като се превърнал в Артемида. Както винаги, Хера узнала за измяната на съпруга си и с едно гневно *пуф* превърнала Калисто в мечка, която сетне накарала Артемида да улови. А може би накарала Аркас, сина на Зевс и Калисто, който бил сръчен ловец. Детайлите остават неизяснени. Така или иначе, мечката Калисто била под угрозата да бъде простреляна със стрела, когато обаче Зевс най-накрая забелязал това.

— Хмм. Това донякъде е по моя вина — признал той и отклонил заплахата.

Калисто се изправила на задните си крака, кръстосала лапи пред косматите си гърди и изревала на мечешки:

— *Донякъде?*

— Нека се реванширам — рекъл той, превърнал я в съзвездие и я метнал на небето. Сторил същото и за Аркас, тъй като преценил, че така момчето ще е в безопасност от Хера. Звездите оформяли силуетите на мечки, поради което гърците ги нарекли Големия и Малкия черпак.

Майтапя се бе! Гърците им дали имената Голяма и Малката мечка, макар и Голямата мечка всъщност да изглежда като голям черпак за супа с изкривена дръжка и широка паница. Малката мечка е по-мъничък черпак и има дръжка, която се изкривява нагоре, а не надолу.

Знаете ли, че: според слуховете Зевс и Калисто тайно се виждат, докато той е в римския си облик. Крие се на планетата Юпитер, а може би се превръща в нея, а тя се навърта около него чрез близкия спътник, кръстен на името ѝ. Когато Хера научи за усамотените им срещи, очаквайте супернова в този квадрант на небето.

ГЛЕДАЙТЕ ЗВЕЗДИТЕ, КОГАТО СЕ ЗАГУБИТЕ

Как тези истории ще ви помогнат, когато сте се загубили? Е, ако успеете да различите Голямата мечка, Малката мечка и Касиопея в звездното небе, значи, ще откриете север. Трите съзвездия са наредени около Полярната звезда, единствената, която си стои на едно място в небето. Намерете съзвездията и ще намерите Полярната звезда. Намерете Полярната звезда и сте намерили севера. Намерили ли сте севера, ще разберете накъде са изток, запад и юг. Намерите ли изток, запад, север и юг, ами, вече все едно сте у дома си!

[Забележка: когато споделих плана си за урок с Гроувър, той ми посочи, че това върши работа само ако сте наясно в каква посока е домът ви. Освен това не бил особено приложим денем. Е, сега, какво да сторя! Все е някакво начало!]

КОНЮШНИТЕ ЗА ПЕГАСИ

Представени за вас от галерея Пийри

Крилатите коне също имат нужда от местенце, което да нарекат свой дом. Лагерът на нечистокръвните е създаден с тази цел. Да чистиш конюшните, едва ли е много забавно, но си струва заради летенето. Ако искате да препускате в небето, спрете и вижте табуна — и не забравяйте да донесете понички!

БЪРЛОГАТА НА МИРМЕКИТЕ

Представени за вас от галерея Пийри

Това място трябва да върви с предупреждението: **СТОЙТЕ НАСТРАНА!** Ако се намерите близо до чудовищния мравуняк, бързо изхвърлете всякакъв бляскав метал, който носите. За гигантските мравки той ще е неустоим. Това, което *не обичат*, е водата. Реката на Зефир тече между Лагера и мравуняка, което вероятно обяснява защо не са нападнали все още, въпреки че Кралицата на мравките понякога прелита. Ако обаче решат да прекосят Лонг Айленд, Ню Йорк ще се озове в огромна беда.

ГЕЙЗЕРИТЕ

Представени за вас от галерия Пийри

Елате в далечната земя... на мъглива магия и тропически ветрове, където прекрасната влажност сгъстява въздуха и не спира да целува кожата ви, докато тя не заблести. Ще разберете, че сте близо, когато пот избие по гърбовете ви, намокри косата ви и накара дрехите ви да натезат. Щом стигнете, принесете нещо в жертва на боговете, обитаващи гейзерите — поема, песен или уместно подбран виц. После забележете как водата профучава нагоре от двата гейзера и се поклонете в присъствието на могъщите паликои! Преди да напуснете, не забравяйте да попълните анкетата за туристи!

ВОДА, ВОДА, НАВСЯКЪДЕ ВОДА

ОТ ПАЛИКОЯ ПИЙТ

Като бог на местните подпочвени води съм свързан по естествен път със ставащото в Лагера на нечистокръвните. Избухналите тоалетни? Чух за това. Синът на Посейдон, признат за речен поток по време на играта „Плени знамето“?! Научих подробностите от Реката на Зефир. Подводната целувка? Езерото с канутата се фукаше дни наред с това.

Истории като тази достигат постоянно до мен и Поли. Чували сме неща, които ни карат да се червим. Бих ви разказал още, но не ми се ще да ви наводнявам с информация, която може да ви удави. Някой път обаче ни посетете. Ние също бихме дошли при вас, ала Хирон забрани да се появяваме от душовете.

ПОЛЯТА С ЯГОДИ

Представени за вас от галикса Пийри

Има ли нещо по-вкусно в горещ летен ден от месеста, сочна, огряна от слънцето ягода? Слюнки да ти потекат само от описанието, а за всички тях важи приказката, че без една мога, но само с една — не.

За щастие обаче, тук, в Лагера на нечистокръвните, ягодите неизменно присъстват в менюто, както и в камиона за доставки.

ИЗБЕРИ СИ

ОТ МИРАНДА ГАРДИНЪР

Ако не сте дете на Деметра или Дионис, вероятно ще пропуснете Полята с ягоди, докато сте в Лагера на нечистокръвните. Разбирам ви. За разлика от бойната арена, стената за катерене, Хълма на

нечистокръвните и другите по-познати мета, полята са обикновени. Ако не броим страхотните ягоди, които растат цяла година.

Ще е жалко обаче, ако подминете мястото, тъй като ягодите играят важна роля в Лагера. С тях изкарваме пари, с които плащаме доста полезни неща в Лагера на нечистокръвните. Нали не смятате, че безплатните оранжеви тениски са се появили от нищото с магия? Съвсем не е така.

Може би ви е интересно да научите откъде идва идеята да отглеждаме ягоди, а може би — не. Ако ви е скучно, преминете към следващата глава. Знайте само, че пропускате наистина вкусна информация за Лагера.

Още ли сте с мен? Добре, ето я историята.

В древни времена Лагерът на нечистокръвните се изхранвал с това, което отглеждал — добитък и пернати. Когато обаче Лагерът се преместил в Лонг Айлънд, нямало как да се вземат посеви и стадата. Известно време лагерниците живеели като пещерните хора — ловели риба, ходели на лов и берели диви плодове. Когато това било невъзможно, разменяли стоки с местните фермери, което вършело работа, докато Лонг Айлънд бил слабонаселен.

Тогави обаче Ню Йорк се превърнал в мегаполис и градът плъзнал по целия остров. Сякаш за една нощ се появили много нови общности. След третия път, когато смъртни забелязали как герои притичват с лъкове и стрели между кварталите, Хирон решил, че е време за промени.

Той събрал водачите на деветте населени хижи, за да обсъди въпроса. (Децата на Хефест търсели божествен бронз, а хижата на Зевс била празна, понеже той бил понамалил хойкането, за да умилостиви Хера. Ловджийките обаче били наминали, затова Хижа номер осем се оказала населена.)

— Трябва да намерим начин да снабдим хижата с храна — подел Хирон. — Някакви идеи?

— Да! Ще вземем каквото ни трябва от тях със сила! — изревал водачът на хижата на Арес.

— Може и просто да го откраднем — предложил представителят на Хермес.

— Не, не! — извадил лирата си синът на Аполон. — Налага се с песни да си заслужим вечерята, подобно на министрелите от

миналото!

— Като кое? — попитал дъщерята на Дионис.

— Какво кое?

— Какви са тези министри? — додало нетърпеливо момичето. —

Министри на какво?

Представителка на посетителките Ловджийки се намесила:

— Не министри, а министрели.

— Ясно — казала дъщерята на Дионис, без въобще нищо да ѝ е ясно.

— Така доникъде няма да стигнем — изправила се дъщерята на Атина. — Хироне, Лагерът има нужда от сигурен доход.

— Съгласен съм — рекъл Хирон. — Имаш ли предложения?

— Едно — тя поставила пръст върху масата и огледала сериозно останалите. — Трябва да продаваме нещо, което хората ще си купуват в големи количества.

— Вино! — извикала дъщерята на Дионис.

— Оръжия! — извисил глас синът на Арес.

— Вокални аранжimenti — изпял водачът от хижата на Аполон.

— Храна.

Всички се взрели в сина на Деметра, който предложил последното. Той свил рамене.

— Хората винаги имат потребност от храна. В голям град като Ню Йорк ще се изредят доста клиенти.

— Това ми хареса — погладил брада Хирон, — но каква храна да им продаваме?

Не се оказало лесен въпрос. Децата от хижите на Атина и Дионис настоявали да продават храни, свързани с родителите им — маслини и зехтин в чест на Атина, грозде, гроздов сок, сладко от грозде и все пак вино в чест на Дионис. Децата на Хермес, Артемида и Арес предложили да използват уменията си в лова и кълцането, за да отворят месарница. Дъщерята на Посейдон провела шумна кампания, агитирайки за закусвалня с морска храна, която да предлага риба както на Манхатън, така и на Нова Англия. Синът на Аполон, който държал на своето, опитал да смае съветничката на Афродита, изтъквайки, че музиката е храната на любовта. Тя обаче никак не се хванала на това и му заявила в очите, че никой клиент нямало да се излъже.

Дискусията ставала все по-ожесточена, когато водачът на хижата на Деметра отправил последното си предложение.

— Какво ще кажете за това? — и той извадил малък червен предмет.

— Миниатюрен експлозив! — изревал синът на Арес. — Залегнете!

— Не е експлозив — обяснил синът на Деметра. — Можеш да останеш прав. Това е плод, който расте по тези земи. Навсякъде е.

— Извинявай, но звучи ужасно — сбърчило нос момичето на Афродита. — Тези бурени са навсякъде по хълмовете. Въобще не са примамливи и цветът им е прекалено ярък.

— Да, но са вкусни — заявил водачът на хижата на Деметра. — Наричам този плод ягода.

— Защо? — поинтересувало се момичето на Атина.

— Защото не е боровинка, малина или къпина. Хайде, пробвайте!

Той изсипал шепа ягоди на масата.

Хирон и другите съветници ги опитали.

— Сладко! — обадил се водачът от хижата на Дионис. Дори момичето на Афродита се съгласило, макар първо да оскубало листенцата.

Хирон помолил момчето на Деметра да се изправи.

— Изглежда, вече се сдобихме с нашия продукт — казал той. — Ще успеете ли с братята и сестрите си да наглеждате посевите, така че да избуят обилно?

Момчето на Деметра изпънало рамене и повдигнало брадичка.

— Това ще бъде наш свещен дълг — рекло то. — Макар че ще помолим сатирите да ни помогнат с бурените, както и от време на време и децата на Дионис да се включват в начинанието.

Водачът от хижата на Дионис вдигнал палци нагоре в знак на съгласие.

Момчето на Аполон дръпнало струните на лирата, за да привлече вниманието на останалите.

— Мили приятели, чуйте клетвата ми. Мой свещен дълг ще бъде да дам име и да намеря пазар за новата ни дейност.

Изсвирило още един тон, настроило струните и пак засвирило.

— Възнамерявам да композирам запомняща се песен, за да рекламирам стоката ни из прекрасните улици на Ню Йорк. Тази песен ще зарази като вирус умовете на всички, които я чуят. Скоро целият свят ще пее за начинанието ни. Песента ще звучи така...

За щастие, другите лагерници го убедили да се откаже, преди да създаде незабравимата си сладникава песен. Лагерниците на Аполон обаче наистина рекламирали продукта, като очевидно скрили факта, че новата божествена храна се отглеждала всъщност от полубогове.

И така, скъпи новопристигнали герои, се появил Делфийският магазин за ягоди.

Ехо? Четете ли още? Ехо?

Хм, знаех си, че трябва да включа бойна сцена.

МОГА ЛИ ДА СИ ЗАПАЗЯ ТЕНИСКАТА?

И ДРУГИ ЧЕСТО ПОВДИГАНИ ВЪПРОСИ

ОТГОВОРИ ДАВАТ ПЪРСИ ДЖАКСЪН, АНАБЕТ ЧЕЙС И НИКО ДИ АНДЖЕЛО

П.Дж.: Малко изоставаме с времето, така че нека да отговаряме на въпросите.

Та, мога ли да си запазя тениската?

П.Дж.: Да, но понеже дрехите ги късат, горят и окървавяват, може да поискате допълнителни от магазина на Лагера.

А.Ч.: Пърси!

П.Дж.: Какво? О, да. Животът тук е малко опасен.

Н.дА.: Дори смъртоносен...

А.Ч.: Нико!

П.Дж. и Н.дА.: Анабет!

А.Ч.: Идиоти!

П.Дж.: Ще се оправите тук. Вероятно. Но когато отидете да извършвате подвиг... става лошо.

Подвиг? Трябва да върша подвизи?

А.Ч.: Сега сигурно не ви се вярва, защото всичко е ново и вълнуващо за вас, но да ви изберат за подвиг, това е мечтата на всеки герой. За това се обучаваме, за това сме родени.

П.Дж.: Може и да не ви изберат веднага за подвиг.

Макар че мен ме избраха след има-няма и седмица. Едва не умрях.

А.Ч.: Ти си специален случай, водорасляк!

П.Дж.: Нарече ме специален!

Н.дА.: Също така те нарече водорасляк!

Едва не си умрял? А аз ще умра ли?

Н.дА.: Нека аз отговоря. Да, един ден ще умреш. Тогава ще живееш... съществуващ... в Подземното царство.

П.Дж.: Ама Лио се измъкна!

Н.дА.: Лио измами смъртта с отвара, която не би трябвало да има. Без нея щеше да си остане умрял, както правят почтените хора.

П.Дж.: Хейзъл също се върна.

Н.дА.: Това е напълно различен случай! Аз я върнах, но имах причина.

П.Дж.: Само казвам, че някои връзкари не си остават мъртви.

Н.дА.: Моля, следващият въпрос.

Ами ако тук не ми хареса? Мога ли да се върна у дома?

А.Ч.: На мен домът никога не ми е липсвал. Смятам, че носталгията е гадно чувство, но преди да си прибереш нещата, се запитай. Кой ще те защитава в света на смъртните? Кой ще те обучи да използваш силите си? Кой ще те разбере наистина? Ти си от божествен произход!

П.Дж.: Винаги можеш да пращаш съобщения до дома по Ирида. Чувал съм, че майките обожават това.

Моите разговори лични ли ще бъдат, или Ирида ще подслушва?

П.Дж.: Знаеш ли, никога не съм разсъждавал върху това.

А.Ч.: Сигурна съм, че Ирида не би подслушвала. Освен това напоследък тя е заета с веганския си магазин „Дъга“ за здравословен начин на живот, зареден с безглутенови суперхрани. Няма време да подслушва.

Н.дА.: Богове! Предпочитам отново да ме затворят в бронзова делва със смъртоносни семена от нар, отколкото да ям веганските суперхрани.

Откога съществува Лагерът на нечистокръвните?

П.Дж.: Трудно ми е да отговоря. Някои казват, че е от 60-те години на по-миналия век...

А.Ч.: Но понеже Джордж Вашингтон е безсмъртен... и ако се е учил тук, значи, американската версия на Лагера може да е със сто години по-стара. Леле, трябва да го разнищя!

Н.дА.: Новобранци, винаги може да попитате и божествените си родители, но честно казано, времето тече различно за боговете, така че той или тя вероятно не знаят.

Къде е бил преди това? Имам предвид след Древна Гърция?

П.Дж.: Хм... Анабет, искаш ли да отговориш на това?

А.Ч.: Ами очевидно в Рим. След падането на империята Лагерът се е местил от страна на страна, в зависимост от това коя е била

водещата сила за времето си. Не съм сигурна за точните местонахождения. Трябва да питате Хирон.

П.Дж.: Поздравления, хлапе, накара дъщеря на сивооката да замълчи!

Последен въпрос: Ще ме удари ли гръм, ако нарека Юмрукът на Зевс купчината тор?

П.Дж.: Има само един начин да разберем това!

Н.дА.: Давай, хлапе! Сигурен съм, че татко с радост ще те посрещне!

А.Ч.: Пърси! Нико!

П.Дж. и Н.дА.: Анабет!

И ТАКА ЛЯТОТО СВЪРШИ ОТ ПЪРСИ ДЖАКСЪН

Паважът, или настилката на пътя, може да е в най-различни форми. Асфалт, калдъръм, чакъл, бетон...

Ха, хванах ви! Обзалагам се, че сте помислили, че сте изгубили силата да виждате през Мъглата, нали?

Какво... искате да кажете, че не съм ви заблудил?

Добре тогава. Ще трябва да бъда сериозен.

Извън Лагера дните стават по-къси, а нощите — по-студени. Лагерниците говорят за уроците, които ще учат в смъртните училища. Лятото почти приключва и това означава, че Лагерът на нечистокръвните затваря врати. Нали така?

Ами не, не е така.

Лагерът на нечистокръвните е отворен през цялата година за герои, които по една или друга причина не желаят да се приберат у дома. Ако попадате в тази категория, само съобщете на Хирон, господин Ди или на някой друг безсмъртен, че искате да останете. Така чистачките харпии няма да ви изядат. Сега като се замисля, може би е добра идея да предадете съобщението си в писмен вид, просто за ваше спокойствие.

Аз никога не съм се заседявал там след лятото, но съм посещавал няколко пъти Лагера извън сезона. Тук е спокойно, тихо, понеже има само няколко лагерници. Понякога магическите граници пропускат снега, онзи пухкав, хубав сняг, който става за целене със снежни топки и правене на снежни човеци. По-лежерно е и почти липсват неприятности. Дори чудовищата по горите сякаш се успокояват. (Абе, ние май забравихме да ви предупредим за тях. Лоша работа!)

От онова, което съм чувал, зимата е идеалният сезон за героите да работят по страничните си проекти. Тази зима например Малкълм ще започне да плете пеплоса за Панатенеята (опитайте да кажете това десет пъти бързо!), Уил и Нико ще се помъчат да намерят начин, чрез който Нико да пътува през сенките, без да припада. (Не ви ли

обяснихме какво е това? Питайте Нико, той може и да ви демонстрира, но после ще трябва да го хванете, за да не падне.) Подозирам, че Миранда Гардинър и Шермън Иънг ще свършат доста неща заедно, но не бих казал повече от уважение.

А аз... ами аз ще се прибира у дома, ще ям синята храна на мама, ще ходя на училище и ще се мотая с Анабет. Поне такъв е планът. Бих искал да потвърдя, че ще го следвам. Но понеже съм герой, плановете често се променят неочаквано.

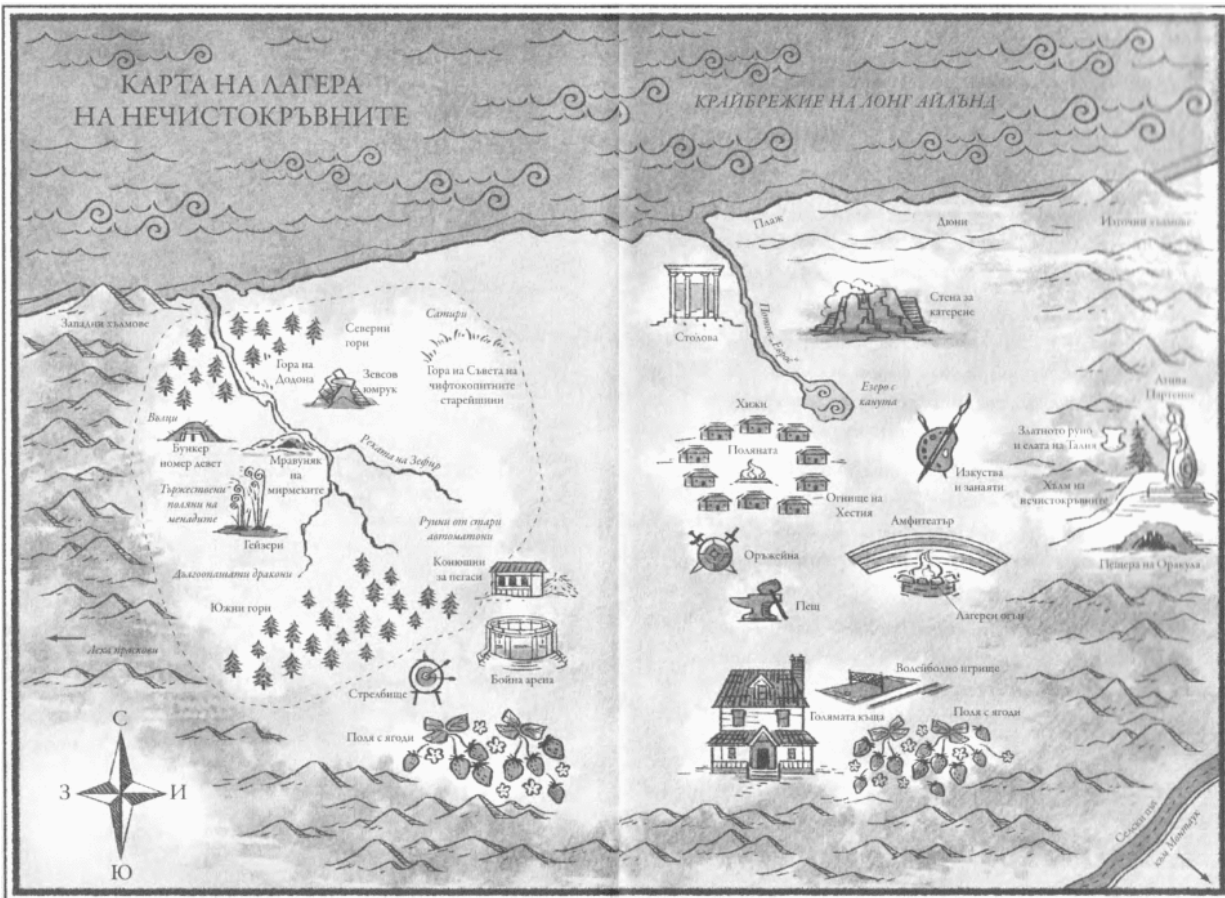
Скоро ще научиш за това. Защото знаеш ли какво?

Ти също си герой.

А сега, моля те, извини ме... но някой е надул рога от раковина навън. Това едва ли е на хубаво...

КАРТА НА ЛАГЕРА НА НЕЧИСТОКРЪВНИТЕ

ЗА ЛАГЕРНИЦИТЕ

(ПО РЕДА НА ПОЯВАТА ИМ)

ПЪРСИ ДЖАКСЪН — син на Посейдон, бога на моретата, и на Сали Джаксън. С черна коса, морскозелени очи, жилаво телосложение. Може да контролира водата.

ХИРОН — безсмъртен кентавър, син на титана Кронос и нимфата Фибира. С кафяви очи, кестенява коса и брада, тяло на могъщ жребец. Дългогодишен учител на героите, в момента завеждащ дейността на Лагера на нечистокръвните.

АНАБЕТ ЧЕЙС — дъщеря на Атина, богиня на мъдростта и плетивата, и на д-р Фредерик Чейс. Руса коса, сиви очи. Гениален стратег, брилянтен архитект, намерила е отдавна изгубената Атина Партенос. Истинска героиня.

КОНЪР СТОЛ — син на Хермес, бог на крадците, съобщенията и измамите. Не е ясно коя е смъртната му майка. Сини очи, кестенява коса. По-малък брат на Травис Стол. В момента водач на Хижа номер единайсет.

ВАЛЕНТИНА ДИ АЗ — дъщеря на Афродита, богиня на любовта. Смъртният ѝ баща е неизвестен. Много привлекателна.

РЕЙЧЪЛ ЕЛИЗАБЕТ ДЕЪР — дъщеря на господин и госпожа Деър. И двамата смъртни, първите им имена са неизвестни. С червеникава коса и зелени очи. Вижда бъдещето. В момента е Делфийски оракул.

ТАЛИЯ ГРЕЙС — дъщеря на Зевс, бог на небето, гръмотевиците и светкавиците, както и на Берил Грейс. Полусестра на римския герой Джейсън Грейс. Някога борово дръвче, днес безсмъртен лейтенант, предвождащ Ловджийките на Артемида. Черна коса, оформена на бодлички, електриковосини очи. Много могъща, но се бои от височините. Истинска героиня.

ЛИО ВАЛДЕС — син на Хефест, бог на пещите, огъня и металообработването, както и на Есперанса Валдес. С кафяви очи,

черна коса, нисичък, нервен. Може да призовава огън. Истински герой.

МАЛКЪЛМ ПЕЙС — син на Атина, богиня на мъдростта и плетивата. Смъртният родител е неизвестен. Сиви очи, руса коса. Замества Анабет Чейс като водач на Хижа номер шест, когато тя напуска Лагера.

ЕЛИС УЕЙКФИЛД — син на Арес, бог на войната, смъртната майка е неизвестна. Здрав като бик.

ЛОРЕЛ и **Холи ВИКТОР** — двете дъщери близначки на Нике, богиня на победата. Смъртният баща е неизвестен. Атлетични, тъмнокоси. Обичат да се състезават.

НИСА БАРЕРА — дъщеря на Хефест, бог на пещите, огъня и металообработването. Смъртната майка е неизвестна. С кестенява коса. Споделя поста на водач в Хижа номер девет заедно с Джейк Мейсън.

УДРОУ — сатир, получовек-полукозел. Инструктор в Лагера на нечистокръвните.

ПИЙТ — паликой, бог на гейзерите. Бяла кожа, пенеста коса, млечнобели очи. Долната му половина е от пара, горната на мускулест хуманоид.

МИРАНДА ГАРДИНЪР — дъщеря на Деметра, богиня на земеделието. Смъртният баща е неизвестен. Зелени очи. Споделя длъжността на водач в Хижа номер четири заедно с полусестра си Кейти Гарднър.

НИКО ДИ АНДЖЕАО — син на Хадес, бог на Подземното царство, както и на Мария ди Анджело. Черна коса, черни очи, бледа кожа. Изключително могъщ. Редовно пътува между Лагера и Подземното царство. Първият гръцки герой, който научава за Лагера „Юпитер“.

СПОМЕНАВАТ СЕ ОЩЕ

Фредерик ЧЕЙС — смъртният баща на Пърси Джаксън.

Джулия ФЕЙНГОАД — дъщеря на Хермес, бог на крадците и вестоносците.

ХАРАИ — син на Хефест, бог на пещите.

ЛОВДЖИЙКИ НА АРТЕМИДА — момичета, вретени на Артемида, богиня на лова. Обещали са да се въздържат от романтична

любов и да останат девизи, като в замяна получават безсмъртие.

Сали ДЖАКСЪН — смъртната майка на Пърси Джаксън.

КЛАРИСА ЛА РЮ — дъщеря на Арес, бог на войната.

ПАОЛО МОНТЕС — син на Хеба, богиня на младостта.

Били Енг — дъщеря на Деметра, богиня на земеделието.

Бъч УОКЪР — син на Ирида, богинята на дъгата.

ШЕРМЪН Йънг — син на Арес, бог на войната.

И накрая, звездата на шоуто, безсмъртният, който сияе ярко като слънцето... понеже е слънцето; богът, който няма нужда от представяне, моля, аплодисменти за... **АПОЛОН!**

РЕЧНИК

АМФОРА — висок керамичен съд.

АНДРОМЕДА — дъщеря на етиопския цар Кефей и жена му Касиопея. След като Касиопея се похвалила, че дъщеря ѝ е по-красива от Нереидите, Посейдон изпратил морското чудовище Кето да нападне Етиопия. Персей спасил Андромеда от скалата, към която била прикована като жертвоприношение.

АПОЛОН — гръцки бог на слънцето, пророчествата, музиката и лечителството, син на Зевс и Лето, близък на Артемида.

АРГОНАВТИ — група герои, които отплавали с Язон на борда на „Арго“ в търсене на Златното руно.

АРГУС — стоок великан, изпратен от Хера, за да пази нимфа на име Йо.

АРЕС — гръцки бог на войната, син на Зевс и Хера, полубрат на Атина.

АРКАС — син на Зевс и Калисто, нимфата, която следва Артемида. Зевс се маскирал като Артемида, за да съблазни Калисто. След това Хера от ревност я превърнала в мечка, а Зевс скрил сина им в местност в Гърция, която по-късно нарекли Аркадия.

АРТЕМИДА — гръцка богиня на лова и Луната, дъщеря на Зевс и Лето, сестра близначка на Аполон.

АСКЛЕПИЙ — гръцки бог на медицината, син на Аполон. Храмът му се превърнал в лечителския център на Древна Гърция.

АТАЛАНТА — гръцка героиня, дъщеря на цар Ясос, който я оставил на един планински връх да умре, понеже искал син. Тя израснала в дивото и накрая се превърнала в Ловджийка на Артемида, а сетне отплавала с Аргонавите и била единствената жена сред тях.

АТИНА — гръцка богиня на мъдростта.

АТИНА ПАРТЕНОС — гигантска статуя на Атина, най-известната гръцка скулптура на всички времена.

АТИНА ПОЛИАС — статуя в реален размер на Атина Полиас („Атина на града“), изработена от маслиново дърво; намирала се е в

храма на Атина в Акропола, Гърция.

АФРОДИТА — гръцка богиня на любовта и красотата, омъжена за Хефест, но влюбена в Арес, бога на войната.

АХИЛ — най-добрият боец на гърците, които обсадили Троя по време на Троянската война. Извънредно силен, храбър и лоялен, ала притежаващ една-единствена слабост — петата.

БОЖЕСТВЕН БРОНЗ — рядък метал, смъртоносен за чудовищата.

ВОЙНА НА ТИТАНИТЕ — епична битка, водена между титаните и боговете на Олимп, в чийто край олимпийците превзели престола.

ГЕЯ — гръцка богиня на Земята, майка на титаните, гигантите, циклопите и други чудовища.

ГОЛЯМАТА МЕЧКА — съзвездието, възпламеняващо Калисто, която Хера превърнала в мечка поради ревността си, а Зевс от своя страна я превърнал в съзвездие.

ГОРА НА ДОДОНА — мястото, където се намира най-старият гръцки оракул, отстъпващ единствено на този в Делфи. Шумоленето на дърветата в горичката дава отговори на всеки жрец, който пътува дотам.

ГРЪЦКИ ОГЪН — възпламеняващо се оръжие, използвано в морски битки, тъй като гори във вода.

ДЕЛФИЙСКИ ОРАКУЛ — говорител на пророчествата на Аполон.

ДЕМЕТРА — гръцка богиня на земеделието, дъщеря на титаните Рея и Кронос.

ДИОНИС — гръцки бог на виното и веселието, син на Зевс, директор в Лагера на нечистокръвните.

ДРАКОН — гигантско змиевидно чудовище в жълто и зелено, снабдено с перки по врата, влечугоподобни очи и огромни нокти; плюе отрова.

ДРИАДИ — дървесни нимфи.

ЕЙДОЛОН — обсебващ дух.

ЕНЕЙ — троянски герой, син на Афродита и любимец на Аполон. Става цар на троянците.

ЕНКЕААД — гигант, създаден от Гея, за да унищожи богинята Атина.

ЗЕВС — гръцки бог на небето и баща на всички богове.

ЗЛАТНОТО РУНО — тази кожа от крилат златен овен била символ на властта и короната. Пазели я дракон и огнедишащи бикове. Язон бил натоварен със задачата да го откридне, в резултат на което извършил епичен подвиг.

ЙО — нимфа, която привлякла вниманието на Зевс. Пазел я Стоокият Аргус.

ИРИДА — гръцка богиня на дъгата, вестносец на боговете.

КАЛИСТО — нимфа, която имала син от Зевс и била превърната в мечка от ревнивата Хера. Зевс по-късно я възкачил на небето като съзвездието Голяма мечка.

КАРНАВАЛНИ ПОНИТА — група диви кентаври, които пият коренова бира. Знае се, че слагат боксови круши върху стрелите си и използват оръжия за пейнтбол с прах от божествен бронз, примесен в боята.

КАСИОПЕЯ — жена на етиопския цар Кефей, майка на Андромеда. Разгневила Посейдон, когато казала, че Андромеда е по-красива от Нереидите.

КЕНТАВЪР — раса създания, които са наполовина коне, наполовина хора.

КЕТО — морското чудовище, което Посейдон изпратил да нападне Етиопия като наказание за това, че Касиопея заявила, че дъщеря ѝ Андромеда е по-красива от Нереидите. Андромеда била принесена в жертва на чудовището, но я спасил Персей.

КОПИС — меч, дълъг почти метър, с извито напред острие.

КРОНОС — най-младият измежду дванайсетте титани, син на Гея и Уран, баща на Зевс. Убил баща си по заповед на майка си. Господар на съдбата, жътвата, справедливостта и времето.

ЛАБИРИНТ — подземен лабиринт, построен първоначално на остров Крит от майстора Дедал, за да удържа Минотавъра.

ЛИРА — струнен инструмент, подобен на малка арфа, използван в Древна Гърция.

ЛОВДЖИЙКИ НА АРТЕМИДА — група девиси, верни на Артемида. Били надарявани с ловни умения и вечна младост, ако се откажели от мъжете.

МАЛКА МЕЧКА — съзвездие, въплъщаващо Аркас, сина на Зевс и Калисто.

МАНТИКОР — същество с глава на човек, тяло на лъв и опашка на скорпион.

МИКЕНА — столицата, която Персей и Андромеда основали.

МИНОТАВЪР — получовек, полубик, син на Минос от Крит. Държали Минотавъра в Лабиринта, където той убивал хората, които му изпращали. Накрая го победил Тезей.

МИРМЕКИ — гигантски мравки, тровеци и парализиращи жертвата си, преди да я изядат. Знае се, че пазели различни метали, особено злато.

МЪГЛА — вълшебната сила, скриваща митичните неща от смъртните.

НАЯДА — водна нимфа.

НЕМЕЗИДА — гръцка богиня на отмъщението.

НЕМЕЙСКИ ЛЪВ — лъв, който оглавил областта Немей, козината му била неуязвима за човешки оръжия; убит от Херакъл.

НЕРЕИДИ — водни нимфи.

НИКЕ — гръцка богинята на силата, бързината и победата.

НИМФА — богиня, която възплъзва природата.

ОМФАЛ — камък, използван, за да отбележи центъра или пъпа на света.

ОЧАРОВАТЕЛНА МАГИЯ — благословия на Афродита, която позволявала на децата ѝ да очароват останалите с гласа си.

ПАЛЕСТРА — гръцка богиня на борбата.

ПЛИКОИ — синове близнаци на Зевс и Талия, богове на гейзерите и термалните извори.

ПАНАТЕНЕЯ — древен религиозен празник в Атина, по време на който атиняните отивали ритуално до Акропола, за да принесат в жертва сто овни. Носели дарове, включително богато украсената дреха на богинята Атина в храма на Партенона.

ПЕГАСИ — крилати божествени коне, създадени от Посейдон в облика му на бог кон.

ПЕПЛОС — горна дреха или шал, носен от жените в Древна Гърция. Падал е свободно около тялото, а понякога е служел и за покриване на главата.

ПЕРСЕЙ — гръцки герой. Един от многото му подвизи бил, че спасил Андромеда от морското чудовище Кетус.

Питон — чудовищен змей, който Гея оставила да пази Делфийския оракул.

ПЛАНИНАТА Олимп — дом на дванайсетте олимпийци.

ПЛАНИНАТА ПЕЛИОН — планина в Югоизточна Тесалия, Централна Гърция. Родина на кентавъра Хирон, обучил множество гръцки герои.

ПОДЗЕМНО ЦАРСТВО — царство на мъртвите, в което душите прекарвали вечността, управлявани от Хадес.

ПОСЕЙДОН — бог на морето и конете, син на титаните Кронос и Рея, брат на Зевс и Хадес.

ПЪТУВАНЕ ПРЕЗ СЕНКИТЕ — форма на телепортация, която позволявала на съществата от Подземното царство и децата на Хадес да използват сенките, за да се озовават на различно място на земята или в отвъдното, макар че използвалият го оставал неимоверно изтощен.

РЕКАТА СТИКС — река, която бележи границите между земята и Подземното царство.

САТИР — гръцко горско божество, получовек, полукозел.

СТООКИЯТ — Аргус бил великан със сто очи, изпратен от Хера да пази Йо, нимфата, с която Зевс ѝ изневерил.

СТРОФИОН — дреха, носена от жените в Древна Гърция, представляваща лента, която се поставяла под гърдите за придържане.

ТАРТАР — най-ниската част от Подземното царство.

ТИТАНИ — раса от могъщи гръцки богове, потомци на Гея и Уран. Владели света по време на Златния век и били свалени от власт от по-младите богове, каквито били олимпийците.

ТРОЯ — град в съвременна Турция, арена на Троянската война.

ТРОЯНСКА ВОЙНА — според легендата Троянската война била водена срещу град Троя от ахейците (гръците), след като Парис от Троя отвлякъл Елена от съпруга ѝ Менелай, цар на Спарта.

ТРОЯНЦИ — произхождащите от Троя.

ТЮХЕ — гръцка богиня на късмета, дъщеря на Хермес и Афродита.

УРАН — възплъщава небето, баща на титаните.

ХАДЕС — гръцки бог на смъртта и богатствата, владетел на Подземното царство.

ХАРПИЯ — крилата жена, ловка в отмъкването на всякакви неща.

ХЕБА — гръцка богиня на младостта, дъщеря на Зевс и Хера.

ХЕКАТА — богиня на магията и кръстопътищата, владетелка на Мъглата.

ХЕРА — гръцка богиня на брака, съпруга и сестра на Зевс.

ХЕРМЕС — гръцки бог на пътешествениците, съпровождал духовете на мъртвите в Отвъдното; покровител на съобщенията.

ХЕСТИЯ — гръцка богиня на домашното огнище.

ХЕФЕСТ — гръцки бог на огъня, занаятите и ковачите, син на Зевс и Хера, женен за Афродита.

ХИМАТИОН — наметало, носено от древните гърци над лявото рамо и под дясното.

ХИПНОС — гръцки бог на съня хитон — гръцка дреха без ръкави от лен или вълна, прикрепвана към раменете с брошка и към кръста с колан.

ЦИКЛОП — първична раса великани, всеки от които имал по едно око по средата на челото.

ЯЗОН — гръцки герой, водач на експедицията на Аргонавтите, открили Златното руно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.